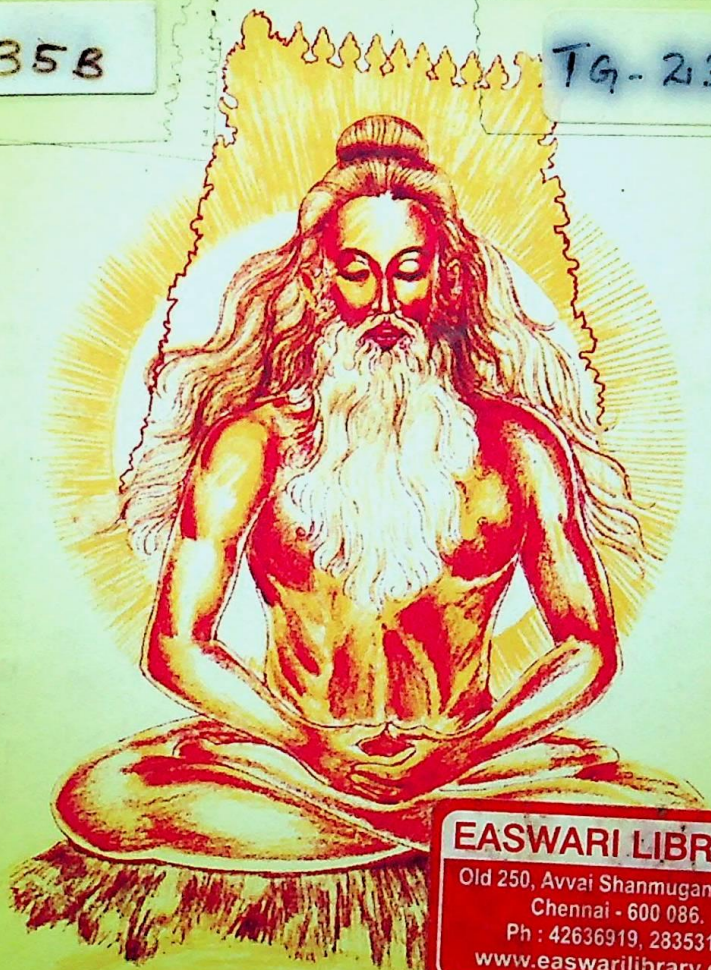

சித்தர் மெய்ப்பொருள்

358

TG-2394

EASWARI LIBRARY

Old 250, Avvai Shanmugam Road,
Chennai - 600 086.

Ph : 42636919, 28353199

www.easwarilibrary.com

வி.பரமஹம்சா

சித்தர் மெய்ப்பொருள்

TG - 2394

வைத்தியரத்தினம்
வி. பலராமய்யா

ஆசிரியர்

பதிப்பாளர் மற்றும்
நூல் விற்பனையாளர்கள்

சித்தர் மெய்ப்பொருள்

வைத்தியரத்தினம் வி. பலராமய்யா

வெளியீடு:

வ. உ. சி. நூலகம்

பதிப்பாளர் மற்றும் நூல் விற்பனையாளர்கள்

ஈடன்டேல் அப்பார்ட்மெண்ட், 1B, முதல் தளம்,

7, பிஷப் வாலர்ஸ் அவின்யூ கிழக்கு,

(சவேரா ஹோட்டல் எதிர்புறம்)

மயிலை, சென்னை - 600 004.

தொலைபேசி: 044-28476273, 42020715

98404 44841 / 97908 05137

Chidhar Maipporual

V. Balaramiaya

Fourth Edition : 2012

No. of Pages : 80

Size of Book : 1/8 Demy

Paper used for text : 18.6 NS Maplitho

Printing Type : 11 Points

Published by : **V. O. C. Noolagam,**

Publisher and Book-Sellers

EDEN DALE Apartment, 1B, 1st Floor,

No.7, Bishop Wallers Avenue East,

(Opp. Savera Hotel)

Mylapore, Chennai - 600 004.

Phone: 044-28476273/ 98404 44841

Typeset at : Thaiyal Graphic Solutions, Chennai - 14.

Printed at : Mani Offset, Chennai - 5.

Price : Rs.50/-

TC-2394

சிறப்புரை

காஞ்சி தொண்டைமண்டலாதீன குரு மகாசந்ரிதானம் சலத்தரு

ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் திருவுள்ளம்:

தமிழக சித்தர்கள் பண்டைக்காலத்தில் உபதேசித்தருளிய மெய்ப்பொருளுண்மைகளை. மிகப் பிற்காலத்திலே எழுத்துருவிற் காட்டினர், அவர் வழியொழுகிய சான்றோர் அவ்வுருவை அவை பெறும்வரை அவரவர் அநுட்டானத்திலேமட்டும் இருந்தது. நெருங்கித் தொண்டு புரிந்த மாணாக்கர்களுக்கு மட்டும் உபதேசித்தருளினர். இன்றும் சித்தர்களின் அநுபவசித்திகள் எழுத்துருப் பெறாதனவாய்ப் பல உள்ளன. பெற்றவற்றுள்ளும் எல்லாம் விளங்குவன அல்ல. அவை சித்தர் நெறியில் ஒழுகியோர் பாடியனவே எனத் துணியினும், அத் துணிவு நிலைபெறாது. பலதிறத்தால் அவை பொருள் விளங்காத நிலையை யெய்தின. சித்தர் நூல்களுட் பல சித்தர் மெய்ப்பொருள்களைச் சித்த மருத்துவ நெறி யுண்மைகளைச் சார்த்தியே உணர்த்துகின்றன. அவற்றின் உணர்ச்சியைப் பெறுதல் மிக அரிது. மருத்துவநெறி பலவகை. ஒவ்வொரு நெறியும் வெவ்வேறு பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் 'சித்த வைத்தியம்' என்னும் வழக்கம் இக் காலத்திலும் பலர் நாவில் அடிபட்ட வழக்காயுளது. அதற்குக் காரணம் நாம் அறிந்த அளவில், திருவாளர் வி. பலராமய்யா நி.கி., நி.லி. அவர்கள் இளமை முதலாகச் செய்து வந்த ஆராய்ச்சியும், அதன் பயனாக ஆங்காங்கு ஏற்பட்டுள்ள சித்த மருத்துவ நிலையங்களும், அவற்றோடு அவர்கள் உயரிய பதவிகளில் விளங்குவோர்கள் வாயிலாகச் சித்த வைத்தியம் ஒரு மெய்ப்பொருள் நெறியை யொட்டிய முழு உண்மை என்று பரவும் வாய்ப்பும் ஆகும். ஆகவே, அவர்கள் அம் மெய்ப்பொருள் நெறியைக் குறித்து பெருந்தலைப்பில் ஒரு நூல் வெளியிட்டுதவ விரும்பி, இதனை எழுதினார்கள். பற்பல ஆண்டின் முன்னரே தருமை யாதீனத்துத் திங்கள் இதழில் வெளியீடு 'ஞானசம்பந்தம்' என்னும் தொழில் தொடர்ந்து சித்த மருத்துவக் கட்டுரைகளை எழுதிக் கொண்டு தமிழகத்திற்கு இதனை அறிவித்துவந்த மாண்பு

அவர்கட்கே தனித்துரியதாகும். அப் பணியே புள்ளிருக்குவேனரில் (வைத்தீசுவரன் கோயில் சார்பில்) ஆதீனத் திருப்பணிகள் ஒன்றாகிய 'சித்த மருத்துவ நிலையம்' தோன்றி இன்றும் மிக்கச் சிறப்போடு பயனளித்து வருகின்றது. திருப்புகலூர் முதலிய பிற இடங்களிலும், இவர்களது ஆராய்ச்சியின் விளைவாய் அத்தகைய நிலையம் பல தோன்றின.

இந்நூலின் தலைப்புகள் தம் உட்கருத்துகளின் விளக்கத்திற்குப் பொருத்தமாக இருப்பதே ஆசிரியரது அநுபவ விசேடத்தையும் உலகுபகாரமாக வழங்கும் உண்மைநெறி விளக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தும். இங்குப் போந்து அருகிலிருந்து தொடர்ந்து படித்துக் கேட்கச் செய்தார்கள். திருமூலர் திருமந்திரமாலை முதலியவற்றிலிருந்து பற்பல பாடல்களும் பாடற் பகுதிகளும் பழ மொழிகளும் இடையிடையே மேற்கொண்டு காட்டியிருத்தல் மக்களை நம்பிக்கையோடு இச் சித்தர் நெறியில் ஒழுகிப் பயனுறச் செய்யும்.

இறப்பிலா இன்பவாழ்வு எய்த விழைவோர் நன்முயற்சி, இந்நூலைத் துணையாகக் கொள்ளின், நிறைவுறப் பெறுவர். சித்தர் வகை நான்கு: சரியாசித்தர், கிரியாசித்தர், யோகசித்தர், ஞானசித்தர் என்னும் நூற்றிறத்தோருள் ஞானசித்தரே பிறப்புறப்பில்லாப் பேரின்ப வாழ்வு, இவ் உடலோடு கூடியிருக்கும்போதே பெறுவார். "ஞானத்தால் வீடு" "ஞானமலது கதிகூடுமோ?" முதலியன ஞானசித்தர்க்கே வீடுபேறு என்பதை நிறுவும். உடல் ஒழிந்த பெறும்பேரின்ப நிலையை இவ்வுடலிருக்கும்போதே பெறுவதுதான் சீவன் முக்தி நிலை. சிவஞான சித்தியாரில், "அந் நிலமை இந் நிலையில் அடைந்த முறையாலே மாயமெலாம் நீங்கி அரன் மலரடிக்கீழ் இருப்பான் மாறாத சிவாநுபவம் மருவிக்கொண்டே இருப்பான்" என்றதை அறிக.

அணிமா முதலிய எண்பெருஞ் சித்திகளே வீடுபேறு என்று சொல்லலாகாது. எங்குமாய் எல்லாமாய் இன்பமாய் அன்பாய் உணர்வாய் ஒழிவற்றும் அசைவற்றும் இருப்பதே. பேரின்பவாழ்வு, இவ்வாழ்வை விளக்கியும் அநுபவிக்கச் செய்தும் வந்த சித்த பரம்பரையின் மெய்ஞ்ஞானச் செல்வமே இந் நாட்டில், பல்வேறு கொள்கைகளாகி அவரவர் அறிவின் நிலைக்குத் தகத் தோன்றின. சைவ சித்தாந்தமும் தமிழகத்திலே இந் நெறியின் அடிப்படையைக் கொண்டு தோன்றிச் செம்மையுற்ற செந்நெறியாகும்.

ஆகவே, இத்தகைய சீரிய மெய்ந்நெறியைத் தம் இளமை முதல், தம் பெற்றோர் வழியாயும், தமக்குத் தொடர்புள்ள கற்றோர் மற்றோர் வழியாயும் உணர்ந்து மிக்க புலமையும் அதற்குத்தக்க அநுபவமும் செய்பாகம் கைபாகம் முதலிய பிற நலங்களும் வாய்க்கப்பெற்று விளங்கும் பேரறிஞர் திருவாளர். வி. பலராமய்யா அவர்களை உலகம் மறவாது. உண்மைப்புகழால் போற்றி வாழ்த்தி வாழும் என்பது நம் கருத்து. இக்காலத்திற் 'பொருள் சேர் புகழ்' இவர்களையும் இவரன்னோர்களையும் சாரும் என்பது திண்ணம்.

பலராமய்யா என்னும் பண்பாளன் வாழ்க
குலராம முர்த்தியைப்போற் கொற்றம் - நலராகம்
செல்வ மிருநான்கும் சிறப்பொடுந்நு வாழ்கசீர்
பல்வகையும் எய்தும் பயன்.

சிவம்

12-2-69

முகவுரை

எனக்கு அப்போது வயது 12. உடலில் நீரேற்றம். கண்களின் கருவிழி காண்பதற்கில்லை. மருந்துகள் பிணியை மாற்ற வழியில்லை. பெற்றோர் கதறும் நாள் மிக நெருக்கம். யாரோ ஒரு சாது. உடலில் காவி உடை. அழகிலே மன்மதன். முகத்தில் ஒளிவீசியது. என் ஊரில் ஓர் அரசமரம். அதன் நிழலில் அப் பெரியார் அமர்ந்திருந்தார். பேசுவதில்லை. ஊர் மக்கள் அவரைச் சுற்றிக் கூடினர். அவர்களுள் என் தந்தையும் ஒருவர் ஆவார். சாதுக்கள் கூட்டத்தை விரும்புவவர். தன் வீட்டுக்கு அப் பெரியாரை அழைத்து வந்தார். “பெயன் உடம்புக்கு என்ன” என்று அப் பெரியார் விசாரிக்க மகோதர வியாதி என்றார் மனக்குமுறலுடன் என் தந்தை. ஒரு துண்டுத் தாளில் சில கடை மருந்து பொருட்களை அப் பெரியார் எழுதினார். அவைகள் சூரணமாக வடிக்கப்பட்டன. 3 நாட்கள் எனக்கு அது கொடுக்கப்பட்டது. “விருந்தும் மருந்தும் மூன்று நாள்” என்று பெரியோர்கள் சொல்வது பொய்யாகுமா! பிணி அகன்றது. பெரியோரும் நான்காம் நாள் சொல்லாமல் மறைந்தார். இச் சம்பவம் என் உள்ளத்திலே என்றும் ஆழ்ந்து கிடந்தது.

என்தாய், குழந்தைகள் மருத்துவம் செய்வார்கள். எனக்கும் அதில் ஒரு பங்கு அனுபவம் உண்டு. வேண்டிய மூலிகைகள் தெரிந்த அளவுக்கு நானே கொண்டு வருவதுண்டு. என் வயது பெருகப் பெருக மருத்துவத்தில் சிறுகச் சிறுக ஊக்கம் வளர்ந்தது. படிப்பிலே பள்ளி மாணவர்களில் எனக்கு கடைசியிடம். இந் நூலுக்கு சிறப்புறை வழங்கியுள்ள பெரியார் என் தமிழாசிரியர், என்னைப் பள்ளியிலிருந்து கரையேற்றியவர்.

பள்ளி மாணவனிலிருந்து கல்லூரி மாணவனானேன், மருத்துவப் புத்தகங்களை அவ்வப்போது படிப்பேன். மருத்துவர்களை அணுகிப் பலவற்றிற்கு விளக்கம் கேட்பேன். இப்படிப் பல ஆண்டுகள் சென்றன. பிறகு நானே சில மருத்துவர்களைக் கொண்டு சித்த மருந்துகளைச் சித்தம் செய்யலானேன். அவைகளை என் வீட்டினருக்கே அளித்துப் பயன் கண்டேன். அதன் இன்பச் சுவை அளவு மீறியது.

சித்தர்கள் நூல்களை இரவும் பகலும் ஒய்வு நாட்களில்

படிக்கலானேன். அவற்றில் ரசவாதம், யோகம், ஞானம் முதலியவை என்னைக் கவர்ந்தன. 1946-ஆம் ஆண்டு நீதிபதியானேன். 1950-ஆம் ஆண்டு 2 மாத ஓய்வில் சென்னையில் வாடகை வீட்டில் குடியிருந்தேன். பக்கத்து வீட்டில் இரவும் பகலும் புகை கிளம்பிய வண்ணமாகயிருந்தது. அங்குக் குடியிருந்தவர் ஒருவரே. அவரின் வயது 60. அவர் சித்தமருத்துவரென அறிந்தேன். என் ஓய்வுக்கும் அருகிலிருந்த சித்த மருத்துவருக்கும் பொருத்தம் கேட்க வேண்டுமா? அவரிடம் சென்றேன். வணக்கம் செய்தேன். நான் ஒரு குற்ற இயல் நீதிபதி யென்றேன். அமருங்கள் என்றார்.

மருத்துவ நூல்களில் ரசவாதத்தைப்பற்றிச் சொல்கின்றனவே. “உண்மையாக அப்படி ஒன்று உண்டா” என்றேன். ஏன் சந்தேகமென்றார். “சித்தர்கள் மருந்தின் குணத்தைப் புகழ்கிறீர்களே! அப்படியிருக்க, சித்தர் நூல்களின் பகுதியிலுள்ள ரசவாதத்தை ஏன் சந்தேகிக்க வேண்டுமென்றார்.” தங்கமாக்குகிறேனென்று எத்தனையோ போலிகள் ஏமாற்றி மக்களிடம் பணம் பறிக்கிறார்களே! ரசவாதம் உண்மையாயின் ஏன் அதைச் செய்து காட்டி மக்களை அவ் விஞ்ஞானத்தில் நம்பிக்கையூட்டக்கூடாது என்று கொஞ்சம் கடினமாகப் பேச ஆரம்பித்தேன். அதற்கவர் “உங்களுக்கு அநுபவம் போதாது. ரசவாதம் என்பதற்கு உயிர் கொல்லியென்று மற்றொரு பெயர்” அதைச் செய்து காட்டியவனை மறுநாளே மக்கள் மேலுலகம் அடையச் செய்வரென்றார்.

அவர் சொல்லியது எனக்கு வறட்டு வேதாந்தமாகத் தோன்றியது. அவர் அதை அறிந்து கொண்டார். அப்படி அந்த நாள் சென்றது. மறுநாள் காலை 8 மணி. நான் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தேன். அழைத்தார். உங்களிடத்தில் பாதரசம் இருக்கிறதா வென்றார். உடனே ஒரு தோலா பாதரசத்தைக் கொண்டு போனேன். தங்கம் உருக்கும் சிறு குகையில் அதை விடச் செய்தார். கரியடுப்பில் அதை யேற்றிச் சூடு செய்தார். உடனே உள்ளே சென்று தன் வலக்கை சிடிசையில் ஏதோ ஒரு பொடி கொண்டு வந்தார். குகையிலுள் போட்டார், “சுய்” என்ற ஓசை. எடுத்துக் கிழே தட்டுங்களென்றார். தட்டினேன். தங்கக் கட்டி.

இதேதோ மாயசால வித்தையென்றேன். அவருக்குக் கோபம் வந்ததாக இல்லை. புன்னகை புரிந்தார். என்னிடம் ஒரு குன்றி எடை அந்தப் பற்பத்தைக் கொடுத்தார். நீரே வேண்டிய சமயம் செய்துபாருமென்றார். அப்படியே அதை 20 நாட்கள்

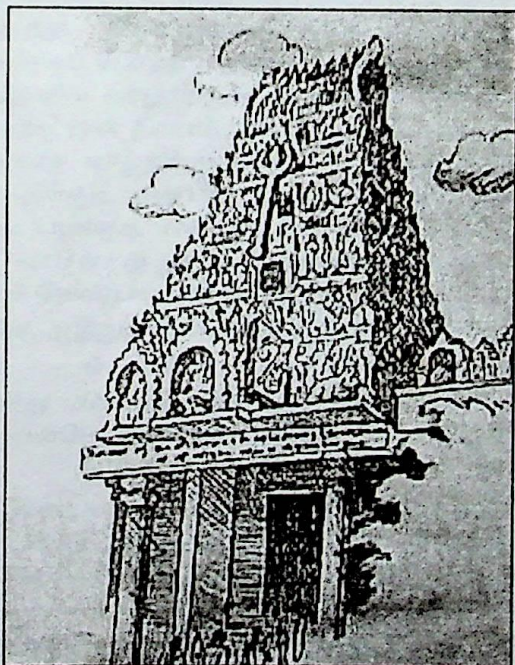
வைத்திருந்தேன். ஏன்! அப்பெரியார் ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று. பயம். அவர் மந்திரம் செபித்துவிட்டால் என்ன செய்வதென்று அவரும் சென்னையை விட்டுச் சென்றார். 'பாதரசத்தை அடுப்பிலேற்றினேன். பற்பத்தைக் குகையிலிட்டேன். உடனே தங்கக் கட்டி. ஆசாரியாரிடம் கொண்டு போனேன். 30 காரட் தங்கமென்றார். அன்றே எனக்கு தங்கத்தின் மேலுள்ள ஆசை மறைந்தது. அது ஏனோ; எனக்குத் தெரியாது. அப்பெரியார் இன்றும் உயிருடனுள்ளார். ஆனால், அவரை அந்த உயிர்கொல்லி வித்தையைக் கற்றுத் தரும்படி கேட்டதில்லை. கேட்டால் கிடைக்கும்; ஆனால் விருப்பமில்லையே!

இந் நிகழ்ச்சி முக்கியமானது அன்று. இதனால் நான் அடைந்த மாறுபாடே சிறந்தது. சித்தர்களுடைய மொழிகள், மெய்ப்பொருள்களென நம்பினேன். நரை, திரை, மூப்பு மாறி என்றும் இளமையோடு இருக்கலாம்; மரணமிலாப் பெருவாழ்வு வாழலாமென்னும் சித்தர் மொழியில் என் மனம் இரவு பகலாய் ஒன்றியது. சாதுக்கள் பலரைத் தரிசிக்க வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. அவர்களுள் சிலர் புருஷர்கள். சிலர் உடலைப் பிணமாக விட்டனர். அதில் ஒருவர் முன்கூட்டியே சொல்லி விட்டுக் கரூரில் நடுத்தெருவில் கிடந்து சவமாகக் காணப்பட்டார். அவருடன் சில மாதங்கள் பழகினேன். அவருடைய சித்துக்கள், சாலவித்தைகள் போன்றன அல்ல. அவைகளைச் சொல்ல ஏடுகள் போதா. அது இருக்கட்டும். 63 நாயன்மார்கள், ஆண்டாள், இராமலிங்க வள்ளல் முதலிய அருட் பெரியார்கள் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு அடைந்த மார்க்கம் என்னே என்று அறிய ஆர்வம் மிகுந்தது.

மருந்து, ரசவாதம் முதலியவற்றின் உண்மையை அறிந்தபின், சித்தர்கள் சத்தியம் செய்து கூறும் மரணமிலாப் பெருவாழ்வின் நிலையைக்காண என் உள்ளம் மிக விழைகிறது. இவ்வாழ்வு முற்றிலும் உண்மையென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை யென்பது தெரிந்தது. பல நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்தேன். ஒரு சாது 'தத்துவ மசியின் பொருளைத் தொட்டுக் காட்டினர், உண்மை விளங்கிற்று, ஆயினும் அநுபவத்திற்கு அது கிட்டவில்லை, ஆனால், பித்துலகில் இத்தனைக்காலம் வாழ்ந்தேனே எனும் அறிவு கிட்டிற்று, மனிதப் பிறவியின் பயனைத் தருவது மரணமிலாப் பெருவாழ்வே யென்பதை மக்களெல்லாம் அறிந்து, அதைப் பெறுதற்கு வகுத்த வழிகளை உணர்தல் வேண்டும். இது சித்தர் கொள்கை, அந்த

சித்தர்களின் நெறியிலேயே இந்நூலை அமைக்க முயன்றேன் அம் முயற்சி உருவாகியது. இந்நூலில் காணும் குறைகள் எல்லாம் என்னைச் சார்த்தத்தவை, நான் அறிந்த சிற்றூலகத்தை என்னைப் போன்ற மக்களும் அறியவேண்டுமென்ற அவாவின் விளைவுதான் இந்நூல், இதனல், ஒருவாறு சித்தர் மாண்பு விளங்கும் என்பது என் துணிபு.

- வி. பலராமய்யா

பொருளடக்கம்

1. செந்தமிழ்ப் பழமையும் சித்தர் மரபும்	— 11
2. மூலசித்தர்கள் யாவர்?	— 18
3. தென்னாடும் சித்தர் மார்க்கமும்	— 18
4. சித்தர் கைலாயம்	— 21
5. இறவாநிலை	— 22
6. இறக்கும் தன்மை	— 25
7. மெய்ஞ்ஞானம் அடைய உடல் வேண்டும்	— 26
8. சித்தர்கள் மரபு	— 27
9. அட்டமா சித்திகள்	— 28
10. சித்தரும் ஜீவகாருண்யமும்	— 31
11. ஜீவனுள் பராபரம்	— 37
12. மன்னிக்கும் சக்தி	— 38
13. பிரம வித்தை, அறியுமிடம்	— 40
14. மாயா ஜால மதவாதிகள்	— 42
15. மதம் சமயம் சாத்திரம்	— 43
16. அமுதம்	— 45
17. சிவநீர் வேண்டுபவர்தார்?	— 51
18 சித்தர்கள் நெறி	— 53
19. சித்தர்கள் வழிபாடு	— 54
20. சித்தர்கள் சமாதி நிலை	— 55
21. தலங்களும் மகான்களும்	— 56
22. தன்னை அறிவதே தலைவனை யறிதலாம்	— 58
23. வினைகள்	— 60
24. வினைகளை நீக்கும் உபாயம்	— 62
25. சித்தர்கள் வாசம்	— 63
26. பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்குதல்	— 66
27. பிராணாயாமம்	— 68
28. பஞ்சபூதங்கள்	— 70
29. தச தீட்சை	— 71
30. மந்திரங்கள்	72
31. பஞ்சபூதங்கள்	— 73
32. நால்வகை தபோதனர்கள்	— 78

செந்தமிழ்ப் பழமையும

சீத்தார் மரபும்

இந்தியாவின் நில அமைப்பு உலகில் மிகவும் பழமையுடையதாகும். கிராம் வில்லியம் என்ற நிலநூல் அறிஞர், இந்திய நாட்டில் மிகப் பழங்காலத்திலேயே உயிரினங்கள் வளர்ச்சியடைந்து பெருகின என்றும், மனிதனும் அங்குத் தான் தோன்றியிருத்தல் கூடும் என்றும் கூறுகிறார். இவ்வகையில் மனித சமுதாயம் முதல் முதலில் தனக்குரிய வாழ்விடமாக, செழிப்பும் சிறப்பும் தட்ப வெப்ப சமநிலையும் வாழ்க்கைப் பெற்ற இந்திய நாட்டைத் தன் தாயகமாகக் கொண்டிருந்தது. நில வரலாற்றியல் அறிஞர்கள் எல்லோரும் இவ்வுண்மையைப் போற்றி உரைக்கின்றனர்* ஆசிய கண்டத்தின் வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்திருந்த ஆரியர்கள் இந்திய நாட்டில் குடியேறுவதற்கு முன் திராவிடர்களே இந்நாட்டின் பழம் பெரும் ஆதி குடிகளாக வாழ்ந்திருந்தனர். 'வழங்குவது உள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி பண்பில் தலைப்பிரிதல் இன்று, என்ற திருக்குறளில் 'பழங்குடி' என்றும், கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே, வாளோடு முன் தோன்றிய மூத்தக்குடி என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலும் குறிப்பிடுவதும் கொண்டு, தமிழ் மக்களே, ஆதிகுடிகள் என்றும் அறியலாம். "ச ம ர ஸ்ர வ சக ம் ர மொ ஞ ஸ மொ ம ய்ஸ்" என்று மனோன்மணிய ஆசிரியர் கூறுவதால், ஆரியர் வருகைக்கு முன்பே தமிழர்கள் ஆதிகுடிகளாயிருந்தனர் என்பது விளங்கும்.

இந்த ஆதிகுடிகளான தமிழர்களை வேற்று நாட்டவர்கள் திராவிடர் என்று அழைத்தார்களே தவிர திராவிடர் வேறு, தமிழர்கள் வேறல்லர். தமிழர்கள் நாகரிகத்திலும் பண்பாட்டிலும்

Deccan itself one of the most ancient geological formations in the world has since the dawn of history the home of the Dravidians, the oldest of the Indian races.

The people of India

P2S.H. Risely

தனிச்சிறப்புடைவர்கள் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. தமிழர்களின் கலைகளும், பண்பாட்டு நிலைகளும், பழக்க வழக்கங்களும், வாழ்க்கை ஒழுக்கங்களும் அவர்களின் நாகரிகச் சிறப்பை நன்கு வெளிப்படுத்தும்.

திராவிடர்களின் வாழ்வியல்புகளைப் பற்றி, நாம் அறிந்த, குறைந்த ஆதாரங்களுள், அவர்கள் வாழ்வில் சாதிமத வேறுபாடின்றி வாழ்ந்திருப்பது சிறப்பானதாகும். அவரவர்கள் ஆற்றுகின்ற, தொழில்களைப் பொறுத்தே, சமுதாயம் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.

பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்

என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகின்றது. உழவன், தச்சன், கருமான், கொல்லன், முதலான பலவகைத் தொழிலினங்களாகச் சமுதாயம் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த இனங்களின் அமைப்பை ஆராயும்போது இவை யாவும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கும் சட்ட திட்ட விதிமுறைகளுக்கும் அடங்கி வாழ்ந்து வளர்ந்ததுவாகத் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு தனிப்பெருஞ் சமுதாயமாக திராவிடர்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் புலனாகிறது. வரலாற்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட தொல் பழங்காலத் தமிழரிடையே, தொழில்களை ஒட்டி எழுந்த இன நிறுவனங்கள், நிலைத்து நின்று வந்ததோடல்லாமல், இன்றுவரை, சில சொற்களைக் காணும்போது, அவ்வமைப்பு முறை, இடையறவுபடாது வந்ததையும் நன்கு அறியலாம். உதாரணமாக ஊராளி, நாட்டாண்மைக்காரர் (தலைமை அதிகாரி) என்ற பண்டைப் பெயர் கிராமங்களில் வழங்கக் காணலாம்.

ஆரியர்கள் நம்நாட்டில் நுழைந்த பின்பே, வர்ணா சிரம தர்மம் என்ற பெயரில், நான்கு வித வர்ணங்களைத் தங்களுக்குள் வகுத்துக் கொண்டனர். இவ்வாறு வேறு பாடு கொண்ட, வர்ணாசிரம தர்மம், ஆண்டவனாலேயே தோற்றுவிக்கப்பட்டதென்றும், அதற்கு மாறாக பேசுவது, கொடிய பாவம் என்றும், அவர்கள் கூறினர். “வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பாலாகிய” இந்நான்கு வருணத்தைத் தமிழர்களும் பின்னர் உடன்பட்டாராயினும் வழக்கத்தில் கொண்டு வரவில்லை, வர்ணாசிரம முறை ஆராய்ச்சிக்குப் பொருந்தாமலும் பகுத்தறிவுக்கு புறம்பாகவும் போவதை அனைவரும் அறிவர். திராவிடர்கள் பல கலைகளில் உயர்ந்திருந்ததோடு, விஞ்ஞானத்திலும் வல்லுனர்களாக

இருந்தனரென்பதைச் சித்தர்கள் இயற்றிய நூல்களும் குறிக்கின்றன, திராவிடர்களின் தாய்மொழியான தமிழ் பெருஞ் சிறப்புடையதாகும். உலகத்தில் பழைய மொழிகளுள், சீன மொழியும் திராவிட மொழியும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்றும், இவற்றோடு ஐப்பானிய மொழி, ஆஸ்திரேலிய மொழி, துருக்கி மொழி முதலியனவும் கூடச் சோக்கலாம் என்றும், ஜெர்மானிய பேரறிஞர்களான, மாக்கசில்லர், எஸ்பெர்ஸன் முதலியோர் கூறுகின்றனர், திராவிடம் என்ற சொல் தென்னிந்திய மொழிகளான தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு, கோண்டு எனும் எல்லா மொழிகளையும் ஒருசேரக் குறிக்கும், தமிழ், தெலுங்கு முதலிய ஐந்து மொழிகளையும் பேசுகின்றவர்களை திராவிடரென்றும் பஞ்ச திராவிடர் என்றும் ஆரியர்கள் அழைத்து வந்துள்ளனர். “கன்னடமும் கனி தெலுங்கும் கவின் மலையாளமும் துளுவும் உன் உதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்று பல ஆயிடினும்” என்று மொழி நூல்அறிஞரான சுந்தரம் பிள்ளை கூறிடக் கணலாம். தமிழ் என்னும் சொல்லே நிரம்பப் பொருள் வாய்ந்ததாகும். ஜான்சிபார் நாட்டில் வழங்கி வரும் ஸ்வாஹினி என்னும் மொழியில் ‘தமு’ என்னும் சொல்லுக்கு இனிமை என்ற பொருளும், பாரசீக மொழியில் ‘தமஸ்’ என்னும் சொல்லுக்கு அறிவு என்ற பொருளும். விளங்குவது பாராட்டுக்குரியது என்றும் இரா. இராகவ ஐயங்கார் கூறுகின்றார்.

தமிழ்மொழி தமிழ் விஞ்ஞானம், தமிழ்க் கலைகள் முதலியவைகளின் தந்தையாக விளங்கியவர் அகத்தியனார் என்பது மரபு. ‘அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல் ஆரணங்கு’ என்று கூறுவர் அகத்தியருக்கு முருகப் பெருமானே தமிழை ஓதுவித்தார். என்றும் கூறப்படுகிறது அகத்தியர் ஆரிய நாட்டிலிருந்து பொதிகை மலையில் குடியேறியதாகப் புராணம் சொல்லுகிறது. இந்தக் காரணத்தால் தென் திசைக்கு ஆகஸ்தியம் எனப்பெயர் வந்ததென்று கூறுவர். அகஸ்தியர் தமிழ் இலக்கணம், செய்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. வட நாட்டில் வியாசரை வடமொழி என்னும் சமஸ்கிருத மொழிக்குத் தலைவராகக் கருதுவதுபோல, தென்னாட்டில், அகத்தியரைத் ‘தமிழ் முனி’ என்றழைக்கலாயினர், அகத்தியர்தெற்குத்திக்கில் ஓர் நட்சத்திரம் என்று கருதிக் கன்னியாகுமரி மக்கள், அந்த நட்சத்திரத்திற்கு, அகத்தீஸ்வர ரென்றும் பெயரிட்டுக் கோவில் கட்டியும் வணங்குகின்றனர். தமிழ்

மக்கள் பலர், அகத்தியர் தாம்பிர பரணிக்கு மூலமாயுள்ள அகத்திய மலையில் இன்றும் இருப்பதாகவும் நம்புகின்றனர்.

தமிழ்நாடு, கன்னியாகுமரிக்கும் அப்பால், தெற்கில் பரந்து விரிந்து இருந்ததாகவும், கடலில் அப் பாகம் மூழ்கி விட்டதாக தமிழ் நூல்களிலிருந்து தெரிகிறது, மூழ்கின பகுதி, இன்றைய இலங்கையை உள்ளிட்ட 49 காதம் பரப்பு என்றும், எவ்வேழு பிரிவுகளாக, 49 நாடுகள் அதில் அடங்கியிருந்ததென்றும், பழந்தமிழ் உரையாளர்கள் உரைத்துள்ளனர். அவை, வடக்கிலிருந்து ஏழ்பனைநாடு, ஏழ்தெங்க நாடு முதலாக, ஏழெழு நாடுகளாக அமைந்து, மக்களால் ஈழநாடு என வழங்கிற்று. அவற்றில் ஒன்றான, ஏழ்பனை நாடு யாழ்ப்பாண நாடு என மருவி விட்டது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றார்கள். அந்தப் பழம்பெரு நாடு, மேனாட்டவரால் இலமூரியா என்று குறிக்கப்படுகிறது. கடல் கொள்ளப் பட்டதெனும் குறிப்பு கவித்தொகை என்ற சங்க நூலில் காணப்படுகிறது. அக நானூற்றில் காணப்படும் பவத்திரி என்னும் நகரம். கடல் கொள்ளப்பட்ட குறிப்பை, நெல்லூர் மாவட்டம் கூடூர் தாலுகாவில் உள்ள ரெட்டிப் பாளையம் என்ற கிராமத்தில் உள்ள தமிழ்கல்வெட்டு அவ்வூரைக் 'கடல் கொண்ட பவத்திரி நாட்டுக் காகந்தி' என்று குறிப்பதால் அறியலாம். மதுரையில் கடைச் சங்கம் தோன்றுவதற்கு முன் தமிழ்ச் சங்கங்கள் இரண்டு இருந்ததாகவும், அவைகளும் கடலில் மூழ்கி விட்டனவாகவும், அதனால் தமிழ் கலைகள் பல அழிந்து போயின வென்றும் நம்பப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கி.மு. 1400 ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்து தொடங்குகிறது. அக்காலத்தில் தொல்காப்பியர், பனம்பாரனார், ஆதங்கோட்டாசிரியர் முதலிய பல பெரும் புலவர்கள் விளங்கினர். அவர் கால இலக்கணம் தொல்காப்பியம், அவர் கட்கு முன்னே அகத்தியர், இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழுக்கும் தம்முடைய பெயரால், அகத்தியம் என்ற பேரிலக்கணம் வகுத்தார் என்று கூறுவதுண்டு. அகத்தியத்தில் இப்போது சிற்சில சூத்திரங்களையே தமிழ் உரை நூல்கள், மேற்கோள்களாகக் காட்டியுள்ளன. முன்னமே பல நூலாசிரியர் இருந்திருக்கிறார்களென்பதைத் தொல் காப்பியத்தால் அறிகிறோம். அவர்களிலே அகத்தியர் சிறந்தவாராகக் கருதப்படுகிறார். தொல்காப்பியத்தை யொட்டி கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சங்க காலமென்று கூறப்படுகிறது. 2-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு 4-ஆம்

நூற்றண்டு வரை உள்ளதைக் காப்பியக் காலம் என்பர். அப்பொழுது சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய காப்பியங்கள் தோன்றின. அக் காலத்தில்தான் ஜைன,பௌத்தம் முதலிய வேற்றுச் சமயங்கள் தமிழ்நாட்டில் இடம் பெற்றன. தொல்காப்பிய காலத்திலேயே ஆரியரது வைதிக சமயம் தமிழ்நாட்டில் புகுந்து விட்டது. கி.பி. 4-ஆம் நூற்றண்டுக்குப் பிறகு களப்பிரர் என்ற வேற்றவர் வரவால், நாடு, இலக்கியம், சமுதாயம், அரசியல், வாணிகம் முதலிய துறைகள் சீர்குலைந்து போயிற்று, பல இலக்கியங்கள் காப்பாரற்று அழிந்துபோயின அக் காலத்தில் விளங்கிய திருமுலரின் திருமந்திரமும், காரைக்காலம்மையாரின் மூத்த திருப்பதிகம், முதலிய பிரபந்தங்களும் தான் இப்போது கிடைக்கின்றன. தமிழ்நாடு ஐந்து மண்டலங்களாகப் பரந்து இருந்ததென்றும், அம் மண்டலங்களிலெல்லாம் ஞானம் விரிந்து இருந்ததென்றும் சொல்லும் திருமந்திரச் செய்யுள் குறிப்பிடத்தக்கது,

‘தமிழ் மண்டலமைந்துந் தாவிய ஞானம்

உமிழ்வது போலவுகந் திரிவார்

அவிழு மனமு மெம்மாதியறிவு

தமிழ் மண்டல மைந்துந் தத்துவமாமே.....

என்பதாம்-

அவை, தொண்டை, சோழ, பாண்டிய, சேர, கொங்கு மண்டலங்கள். அதன் பிறகு 6-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ஆம் நூற்றாண்டுவரை பல்லவர் காலம் எனப்படும் அக் காலத்தில் பௌத்தம், ஜைனம், வைதிகம் என்ற மூன்று சமயங்களும் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்று ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டன. தமிழர்கள் இலக்கியத் துறையில் கருத்துச் செலுத்தாமல், தங்கள் பழஞ் சமயங்களான சைவ, வைணவம் என்ற இரண்டையும் நிலைநாட்டுவதிலேயே கருத்துச் செலுத்தினர். அப்போதுதான் தேவார நாயன்மார்களும், பிரபந்தங்கள் இயற்றிய ஆழ்வார்களும் தோன்றி, பக்தி இலக்கியத்தைப் பரப்பினார்கள். பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினாலாம் நூற்றாண்டு வரை பாண்டிய சோழரின் ஆட்சி தோன்றி விளக்கம் பெற்றது. அப்போதுதான் சேக்கிழார், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், செயங்கொண்டார் போன்ற பெருங் கவிஞர்கள் தோன்றி, பெரியபுராணம். இராமாயணம் , கலிங்கத்துப் பரணி போன்ற பேரிலக்கியங்களைத்

தோற்றுவித்தார்கள். 14-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு நாயக்க மன்னர் ஆட்சி தமிழகத்தில் நிலைபெற்று கொண்டது. அப்பொழுது தலபுராணங்களும் சிற்றிலக்கியங்களும் தோன்றி வளர்ந்தன. அக் காலத்திலேதான் புலிப்பாணி, கொங்கணர், கமலமுனி, சட்டைமுனி, மச்சமுனி, உரோமமுனி, யுகி முனி, கோரக்கர், தேரையர், தன்வந்தரி, முதலியோரும், பாம்பாட்டிச் சித்தர், அகப்பேய்சித்தர், குதம்பைச் சித்தர், முதலியோரும் மந்திரம், மருத்துவம், தத்துவம், இரசவாதம், யோகம், ஞானம், சித்து முதலிய துறைகளில் பல நூல்கள் இயற்றியிருக்கலாமென்பது ஒரு சாரார் கருத்து. இவற்றை அதற்கு முற்காலமாகக் கருதுவதற்கும் இடமுண்டு. சித்தர் பாடல்களில் சொல் எளிமையாகத் தோன்றினாலும், பொருள் ஆழமும், அருமையும் மிகக் கொண்டதாகும். “மாங்காய்ப் பால் உண்டு மலைமேல் இருப்போர்க்கு தேங்காய்ப் பால் ஏதுக்கடி குதம்பாய்” என்ற பாடல் மிக எளியதாக மாங்காய்ப்பால் தேங்காய்ப்பால் என்ற சொற்களோடு காணப்படுகிறது. உயிரைப் பாதுகாக்கும் அமுதமென்னும் சிவநீரை அதாவது மாங்காய்ப்பாலை உண்டு கொண்டு, பிரமரந்திரமென்னும் மிக உயர்ந்த மலையின் மேல் இருக்கக்கூடிய யோகிகளுக்குத் தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி என்பதாம். 15-ஆம் நூற்றாண்டில் காளமேகப் புலவரும், 16-ஆம் நூற்றாண்டில் சைவ சித்தாந்த உரை நூற்களும், 18-ஆம் நூற்றாண்டில், குமரகுருபரருமாகக் கொண்டு தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்தது. 19-ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் தோன்றிய, வள்ளலாராகிய இராமலிங்க சுவாமிகள் சித்தராகவும், சமரச ஞானியாகவும், சன்மார்க்க போதகராகவும் விளங்கினார்கள்.

இவ்வாறு நாம் கண்ட இலக்கிய வரலாற்றில் பிற சமயங்களாலும், பிற இனத்தவராலும் நம் தமிழும், இலக்கியமும் தாக்கப்பட்டே வளர்ந்தது. பல்லவர் காலத்தில், வடமொழிக்கே ஏற்றம் கிடைத்ததால், மக்கள் சமஸ்கிருதத்தை விரும்பிப் பயின்றனர். ஜைனர்கள், தமிழும், வட மொழியும் கலந்து, வேறொரு மொழியையே உருவாக்குவது போலவும் உழைத்தனர். நாளடையில் தமிழில் வட சொற்கள் பல்கிப் பெருகிவிட்டன. ஆயினும் வடமொழியில் சென்ற தமிழ்ச் சொற்களை, அவர்கள் வட சொற்கள் போல ஆக்கி மாற்றினர். உதாரணமாக மருத்துவம், தத்துவம், இரசவாதம் முதலிய கலைகளிலிருந்தும் தமிழ்ச் சொற்களை, வடமொழியில் பொருத்திக் கொண்டனர். இடகலை,

பிங்கலை, சுழிமுனை என்னும் சொற்களை இடா, பிங்களா, சுஷும்னா என்று வடமொழியில் கூறலாயினர். இப்படிப் பல பல சொற்கள் வடமொழி வடிவம் பெற்றுவிட்டன. பழங்காலத்தில் எழுதப்பட்ட மருத்துவ நூல்களை ஆராய்ந்தால் தமிழின் தனித்தன்மையினை நன்கு அறியலாம். தனித்தியங்கும் தமிழாற்றலை எவரும் மறுக்க முடியாது.

சங்க காலத்துக்கு முன்பிருந்தே சித்தர்கள் பலர் தோன்றி மருத்துவ நூல்களைச் செய்துள்ளனர். திருவள்ளுவர், தொல்காப்பியர், ஔவையார் முதலியோரைச் சித்தர் என்றே கூறலாம். தமிழர்களின் சமய ஆர்வம், சமய நூல்களை உருவாக்கப் பயன்பட்டதுபோல மருத்தும், தத்துவம் முதலிய நூல்களைச் செய்யாது போனதால் நாளடைவில் அந்த அரும்பெரும் நூல்கள் மறைந்துவிட்டன.

திருவள்ளுவர், தம் கருவூலமான திருக்குறளில் மருந்து என்னும் அதிகாரத்தில் 'நூலோர் வளி' முதலா எண்ணிய மூன்று என்றும், மருந்து நான்கு கூறுபடும் என்றும், "உடம்பு பெற்றான் நெடிது உய்க்கும் ஆறு" என்றும் மருத்துவ நுட்பங்களைக் கூறுவதால் திருவள்ளுவருக்கு முன்பே இந்த மருத்துவ ஆராய்ச்சி நிகழ்ந்ததும் வியப்பைத் தருகிறது.

இத்தகைய கலை மாண்பும், அறிவு நலமும், சிறக்கப் பெற்றிருப்பதால் உண்மை உணர்ந்த, சில மேனாட்டறிஞர்கள் தமிழின் சிறப்பைப் பலப்படப் பாராட்டியுள்ளனர். பழமையான இலக்கிய உணர்வுகள் உள்ள உயர்ந்த மொழி, என்று மாக்முல்லரும், தத்துவப் பொருளோடு மனத்தில் எழும் எண்ணங்களை எளிமையோடும், சுருக்கத்தோடும் தமிழ் மொழியிலேயே கூறலாம் என்று மறைத்திரு பெர்சிவல் என்பாரும் கூறினர். தமிழ் இலக்கியங்கள் வலியுறுத்தும் நீதி இயல்புகளையும் தனித்தன்மையினையும் இவ்வாறே கால்டுவெலும் பாராட்டுகின்றனர்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்திய நாட்டில் குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்த மூலசித்தர்கள் பதினெண் பேர்களாவர். இன்றும் அவர்கள் உயிர் வாழ்கின்றனரென்றே அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

இச் சித்தர்கள் பல நாடுகளுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. போகர், புலிப்பாணி சித்தர்கள்

முக்கியமாக சீனா தேசத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனரென்பதற்கு நம்முடைய மொழியில் காணப்படும் சில வார்த்தைகளே ஆதாரமாயிருக்கின்றன. சீனா கற்கண்டு, சீனாகாரம், சீனக் களிமண், சீனப்புல், சீனக்கிழங்கு, சீனச்சுண்ணம், சீனப்பட்டு, சீனமுத்து, சீனமிளகு முதலியன உபமானமாகச் சொல்லலாம்.

மூலசித்தர்கள் யாவர்?

நந்தி யகத்தியர் மூலர் புண்ணாக்கீசர்
 நற்ற வத்துப்புலத்தியரும் பூனைக்கண்ணர்
 கந்தி டைக்காடரும் போகர் புலிக்கையீசர்
 கரூரார் கொங்கணவர் காலாங் கியன்திற
 சிகந்திலமு கண்ணர் அகப்பையர் பாம்பாட்டி
 தேரையரும் குதம்பையரும் சட்டைநாதர்
 செந்தமிழ்ச் சீர் சித்தர் பதினெண்பேர் பாதம்
 சிந்தையுளிச் சிரத்தணியாய்ச் சேர்த்தி வாழ்
 என்பர் பதினெண் சித்தர்கள்.

தென்னாடும் சித்த மார்க்கமும்

‘எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு’ என்னும் திருவள்ளுவரின் திருக்குறளின் அடிப்படையில் உண்மைகளை உணர்ந்து தெளியும் அறிவுடைய மக்களின் சிறப்பாகும். அறிவாற்றலில் ஓங்கி விளங்குபவர்களே அறிவர், சான்றோர் செம்புலச்செல்வர் என்று கூறப்படுபவர். அறிவு என்பதே பிற உயிர்க்குத் தீமை செய்யாத நல்லியல்பாகும். பிற உயிர்களின் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கருதாத போது அறிவினால் அடையும் பயன் ஒன்றுமில்லை என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதால், அறிவரே அருளாளராவர் என்பதையும் அறியலாம். அறிவராகத் தொல்காப்பியம் முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களிலும் அருளாளராகப் பக்திப் பனுவல்களிலும் குறிக்கப்பெறும் சீலர்களே சித்தர் எனப்படும் பேரருள் பெற்றவராவர். எனவே தொல்காப்பியர், ஔவையார், கபிலர் முதலிய பழந்தமிழ்ப் பெருமக்களும் சித்த மகாபுருஷர்கள் என்றே கருத வேண்டும். சித்தர்கள் அனைவரும் அனுபூதி அனுபவம் பெற்றுச் சிறந்த அனுபூதிமான்களாவர்.

விஞ்ஞானத் திறம் வாய்ந்த இம் மெய்ஞ்ஞானிகள் உணர்த்திய அரும்பெரும் உண்மைகளையும், தெளிவுறுத்திய மருத்துவக்கலை ஞானக்கலை முதலிய அரும் பொருள்களையும் தொடர்ந்து ஆராயும் முயற்சியினைத் தமிழகம் நெடுங்காலமாகக் கைவிட்டதால் இப்போது சித்தர்களின் பாடல்கள் ஏதோ பொருள் விளங்காத சீட்டுக் கவிதைகளாகவும், சித்தர்கள் எனப்படுவோர் விபூதி, குங்குமம், பழம் முதலியவற்றை வரவழைத்துக் கொடுக்கும் ஜால வித்தைக்காரர்கள் போலவும் கருதப்படுகின்றனர். உண்மைச்சித்தி அடைந்த சித்தர்கள் முத்தி நலமறிந்த முழு மெய்ஞ்ஞானிகளாவர். 'முத்தியைப் பெற்றேன். அம் முத்தியினால் ஞான சித்தியைப் பெற்றேன்' என்று அருட்பிரகாச வள்ளலாராகிய இராமலிங்க சுவாமிகள் கூறியுள்ளார். முழு ஆத்ம சக்தி எல்லாவிதச் சித்துகளையும் கூட்டும். அச் சக்தியால் எதனையும் சாதிக்கலாம். இயற்கை அவர்களிடம் ஏவல் கேட்கும். "செயற்கரிய செய்வர் பெரியர்" என்பதும் இவர்களைத்தான் என்றே கூறலாம்.. 'வித்தகச் சித்தர் கணம்' என்று தாயுமானவர் கூறக் காணலாம்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல்களும் இங்குக் குறிப்பிட்டுத்தக்கது.

தூணைச் சிறு துரும்பாகத் தோன்றிடச் செய்வோம்

துரும்பைப் பெருந் தூணாகத் தோற்றச் செய்குவோம்

ஆணைப் பெண்ணும் பெண்ணை ஆணும் ஆகச்

செய்குவோம்

ஆரவாரித்து எதிராய் நின்று ஆடுபாம்பே

எட்டுமலை களைப்பந்தாய் எடுத்து எறிகுவோம்

ஏழு கடலையும் குடித்து ஏப்பமிடுவோம்.

மட்டுப்படா மணலையும் மதித்து விடுவோம்

மகாராசன் முன்பு நீநின்று ஆடுபாம்பே!

மண்டல முற்று மெங்கையால் மறைத்து விடுவோம்

தொண்டருக்குச் சூனியஞ் சொல்லிக் காட்டுவோம்

தோன்றலுக்கு முன்பு நீநின்று ஆடுபாம்பே!

முண்டெரியும் அக்கினிக்குள் முழுகி வருவோம்

முன்னீருள் இருப்பினும் முச்சடக்குவோம்

தாண்டிவரும் வன்புலியைத் தாக்கி விடுவோம்

தார்வேந்தன் முன்பு நீநின்று ஆடுபாம்பே!
 வானத்தையுமே வில்லாக வளைத்து விடுவோம்.
 செப்பரிய மூன்றுலகுஞ் செம்பொன் செய்வோம்
 செங்கதிரைத் தண்கதிராய்ச் செய்து விடுவோம்,
 இப்பெரிய உலகத்தை இல்லாமற் செய்வோம்
 எங்கள் வல்லபங் கண்டாடாய் பாம்பே!
 வேதன் செய்த சிருட்டிகள்போல் வேறு செய்குவோம்
 வேந்தனையும் எங்கள்கீழே மேவச் செய்குவோம்
 நாதனுடன் சமமாக நாங்களும் வாழ்வோம்
 நாங்கள் செய்கையாம் இதுவென்றாடாய் பாம்பே!

என்பதினால் சித்தர்கள் புத்துயிர்களையே சிருட்டிக்க வல்லவர்களென்பதும் கவனிக்கற்பாலது. திருவருள் என்பது ஒன்று உண்டென்று உணராத இன்றைய விஞ்ஞானிகளே மாற்றுவோகத்தை உண்டாக்குவோமென்னுமளவில் இருப்பார்களானால் திருவருள் கைவரப்பெற்ற சித்த விஞ்ஞானிகள் பாம்பாட்டிச் சித்தர் சொன்னதுபோல் செய்வார்களேயானால் அதில் என்ன வியப்பிருக்கிறது?

சித்தர், சிவத்தை நினைந்து நினைந்து சிவமானவராதலால், அவர் நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு முதலியவற்றைப் பெறுவதில்லை. அவர் என்றும் ஒரு பெற்றியராய்ச் சிவந்தமேனியராய் என்றும் இளைஞராய் அழகராய் வாழ்பவர்.

தென்னாட்டில் சித்த மார்க்கம் நன்கு வளர்ந்து வந்தது. இடையில் அதற்குச் சிதைவும் நேர்ந்தது. அப்போது சமய குரவர் நால்வர் தோன்றி, அம் மார்க்கத்தை ஒம்பினர். அந் நால்வரும் சித்தரே. அவர் அறிவுறுத்தியதும் சித்த மார்க்கமே. தங்களை ஆட்கொண்ட மூர்த்தியைச் 'சித்தனைத் திருவண்ணாமலையனை' என்றும், 'சித்தனைச் சித்தித் திறங்காட்டுஞ் சிவனே' என்றும், 'சித்தனைச் சிவலோகனை' என்றும் அப் பெருமக்கள் போற்றி இருத்தல் காண்க.

சிவன் எல்லாம் வல்லவனாதலால் அவன் சித்தன் எனப்பட்டான். அவன் தொடர்பு கொண்டு வாழ்வோருஞ் சித்தரெனப்பட்டனர். 'சித்தர் வந்து பணியுஞ் செல்வச் சிரபுர மேயவனே', சித்தராய் வந்து தன்னைத் திருவடி வணங்குவார்கள்', சித்தி

செய்பவர்கட்கெல்லாஞ் சேர்விடம்', 'சித்தர் சித்தம் வைத்தபுகழ் சிறுவன் ஊரன்' எனவருந் தமிழ்மறை மொழிகளை உன்னுக - என்று திரு.வி.க. அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நால்வர் வரலாற்றை நோக்கும்போது அவர் தம் உடல் இவ்வுலகில் இறந்து படவில்லை என்பதும் நன்கு விளங்கும். ஞானசம்பந்தர், திருநல்லூர்ப் பெருமணத்திலே சிவ சோதியிற் கலந்தார். நாவரசர், சிவானந்த ஞான வடிவில் கலந்தார். அவர் சிங்கத்தால் விழுங்கப் பெற்றார் என்னும் பொய்க்கதை பின்னே புணையப்பட்டது. நம்பியாரூரர், யானை மீதமர்ந்து நொடித்தான் மலை நோக்கிச் சென்றார். மாணிக்கவாசனார், ஞானசிதம்பரத்தில் புகுந்து ஒளியானார். ஆண்டாள் ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கநாத ஆலயத்தில் ஒளியாய் மறைந்தார். இவர்கள் அருளிய தமிழ்மறையில் சாகா நிலைக்குரிய சான்றுகள் மலிந்து கிடக்கின்றன.

இப் பெருநிலையை அடைய முன்னை நாளில் முயன்றவர் பலர். பின்னை நாளில் முயன்றவர் சிலர். இவருள் இராமலிங்க சுவாமிகளைச் சிறப்பாகக் குறிக்கலாம்.

சித்தர் கைலாயம்

சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்துச் சித்தி பெற்றவர் பலர் உளர். அவருள் மிக மிகப் பழமையானவர் சிலர். அச் சிலரே உலகுக்கு வழிகாட்டிகளாக நிற்கிறார்கள். அவர்வழி உலகம் இயங்குகிறது. அவர் சேர்ந்த ஒரு தனித் திருக்கூட்டமும் இருக்கிறது. அத் திருக்கூட்டம், இமயத்தின் முடியிலுள்ள கைலாயத்தில் வீற்றிருக்கிறது. அக் கைலாயம் இராப்பகல் அற்றது. அது வேறு. பூமண்டலத்தில் இமயமலையி னடியிலுள்ள கைலாயம் வேறு.

இராப்பகல் அற்ற இடத்தே இருந்து

பராக்கற ஆனந்தத் தேறல் பருகார்

இராப்பகல் அற்ற இறையடி இன்பத்து

இராப்பகல் மாயை இரண்டிடத் தேனே

என்னும் திருமுலர் திருமொழியையும் காண்க.

மெய்க்கைலாயம் யாதென்பது நெஞ்சறி விளக்கம் என்னும் நூலில் வெகு அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'சிரமெனுங் குகையினுள்ளே சிவ கயிலாயமன்றில்

அரனுடைய மாயை வாசியாடல்தான் செய்வரென்று

பரம மெய்ஞ்ஞான நூல்கள் பகர்வதை யறிந்துபார்த்த
வரமிகு நாகைநாதர் மலரடி வணங்கு நெஞ்சே

ஆகவே, சிரம் என்னும் குகைக்குள்ளேதான் கயிலாய முள்ளது. அங்குதான் சிவம் நின்று ஆடுவாரென்பதை நோக்குக. இந்த இரு கையாலயங்களில் ஒரு கயிலாயம் நுண்ணியது, மற்றொன்று பெருமையது. சமயம் நேரும் போதெல்லாம் அத் திருக்கூட்டத்தினின்றும் சிலர் போந்து சித்தமார்க்கமெனுஞ் சித்தாந்தத்தை வளர்த்துச் செல்வது வழக்கம்.

கீறவாறிலை

சித்தமார்க்கம் உண்டாகிய காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுதல் இயலாது. அது கால வரையில் அகப்படாமையால் அதனை அநாதி என்றுங் கூறுவர். 'ஒப்பில் ஏழுகோடி யுகமிருந்தேனே, எனவும், 'ஊனமில் ஒன்பது கோடி யுகந்தனுள் ஞானப் பாலாட்டி நாதனை அர்ச்சித்து நானும் இருந்தேனே' எனவும் திருமுலர் திருவாக்குகள் சித்த மார்க்கத்தின் தொன்மையை உணர்த்துவன. சித்த மார்க்கம் மிக மிகத் தொன்மையானது என்று கூறும் அளவில் யான் நின்று விடுகிறேன். ஏனெனில் அவர்களின் பிறப்பு, காலம் முதலியன தகுந்த ஆதாரங்களுடன் விளங்காததே. சில நூற்களில் அவர்கள் பிறப்பிடங்கள். எந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவரென்பதெல்லாம் காணப்படுகின்றன. அவை ஆதார மற்றவையாகவும், கற்பனையாகவும் இருக்கக்கூடுமோவென ஐயுறவேண்டியுள்ளது.

உலகம் முழுவதும் மனித சமுதாயம் ஒன்றாக இணைந்து வாழ்வாங்கு வாழ்தல் வேண்டு மென்ற நன்னோக்கத்தால், அருமையாகப் பெற்ற உடம்பைப் பெருமையாகப் பேணி, உடம்பெடுத்த பயனை உணர்ந்து உலகிற்கு உழைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறினர். சித்தர்களின் தத்துவப்படி மனிதன் இறந்து விட்டால் முத்தி என்பது கிடையாது. இறந்தவன் பிணமாகிறான். மனிதனின் இயற்கை வடிவம் இறந்து போகக் கூடியதன்று. தன் அறியாமையினாலேயே மனிதன் இவ்வுடலை அழிந்து போக விடுகிறான். 'சாவது நுமக்குச் சம்மதமோ' என்று வள்ளலார் வினவுகிறார். உண்மையான முத்தி என்பது பிறப்பைத் தவிர்ப்பதோடு இறப்பையும் தவிர்ப்பதாகும். பிறப்பைத் தவிர்க்க இறப்பைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். இந்த இறவாத் தன்மையாகிய மரணமிலாப் பெருவாழ்வினை 'மரணமிலாப் பெருவாழ்வு

வாழ்ந்திடலாம் கண்டீர், புனைந்துரையேன், பொய் புகலேன், சத்தியம் சொல்கின்றேன்' என்று அறைகூவி வள்ளலார் சாதிப்பதைக் காணலாம். அழிவதற்காகவும் நிலையின்றி கெடுவதற்காகவும், பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்னும் முத்தலைச் சூலத்தில் தாக்கப்படுவதற்காகவுமே இவ்வுடம்பு தோன்றுமேயானால் அதனால் யாது பயன்? மெய்யானது பொய்யாகுமானால் இதனை 'மெய்' என்று மேலோர் விளம்பியது எதனால் என ஆராய்ந்து இவ்வுடம்பு மெய்யே எனச் சித்தர்கள் கூறுகின்றனர். "நில மிசை நீடு வாழ்வார்" என்றும், "கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும்" என்றும் திருக்குறள் கூறுவதையும் ஆராய வேண்டும்.

மற்றறிவோ மெனச்சிறிது தாழ்ந்திருப்பீ ரானால்
மரணமெனும் பெரும்பாவி வந்திடுமே யந்தோ
சற்றுமதை நும்மாலே தடுக்கமுடி யாதே
சமரச சன்மார்க்க சங்கத்தவர்களதனை
எற்றிநின்று தடுக்கவல்லா ரெவ்வுலகி லெவரும்
இல்லைகண்டீர் சத்தியம் தென்மொழி கொண்டுலகீர்
பற்றியபற் றனைத்தினையும் பற்றறவிட் டருளும்
பலப்பற்றே பற்றுமினோ வென்றுமிற வீரே.

என்றும்,

துன்மார்க்க நடையிடைத் தூங்குகின் றீரே
தூக்கத்தை விடுகின்ற துணைவொன்றுங் கருதீர்
சன்மார்க்க சங்கத்தைச் சார்ந்திட விழையீர்
சாவையும் பிறப்பையும் தவிர்த்திட விரும்பீர்

என்றும்,

வையகத்தீர் வானகத்தீர் மற்றகத்தீர் நுமது
வாழ்க்கையெலாம் வாழ்க்கையென மதித்துமயங்
காதீர்
வையகத்தே யுறுமரண வாதனையைத் தவிர்த்த
வாழ்க்கையதே வாழ்க்கையென மதித்ததனைப்
பெறவே
மெய்யகத்தே விரும்பியிங்கே வந்திடுக

என்னும் அறைகூவலிலிருந்து மரணமென்பது அறிவீனத்தால் நிகழும் ஓர் சம்பவமென்பதைக் குறிப்பதல்லாமல் அம் மரணத்தைத் தவிர்க்க எளிமையான வழி உள்ள தென்பதும் புலப்படுகிறது.

‘சாகா மற்றாண்டி தனிவழி போவோர்க்கு

ஏகாந்த மேதுக்கடி - குதம்பாய்

ஏகாந்த மேதுக்கடி,

‘காலனை வென்ற கருத்தறிவார்க்கு

கோலங்க ளேதுக்கடி - குதம்பாய்

கோலங்க ளேதுக்கடி’

என்னும் குதம்பைச் சித்தர் பாடல்களையும்,

மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெவ்விடம் சிங்கி - அது

மாளாமல் மாண்டு மறந்து இருப்பதே - சிங்கா’

என்னும் பீர்முகமது வாக்கியத்தையும் கவனிக்கத்தக்கது.

சித்தர்களாகிய ஞானிகளுக்கு அழிவில்லை. வருவதும் இல்லை; இறப்பதுமில்லை; பிறப்பதுமில்லை. முக்குணங்களும் இல்லை. சுழிமுனையில் ஒளி விளைவதுமில்லை.

‘போவ தொன் றில்லை வருவது தானில்லை

சாவதொன் றில்லை தழைப்பது தானில்லை

தாமத மில்லை தமருகத்தினொளி யாவதுமில்லை

அறிந்து கொள்வார்க்கே’

என்னும் திருமந்திரத்தை நோக்குக. ஆகவே சாகா நெறியே சித்தர்கள் நெறி என்பதை அறியவும். ஐம்பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட இந்த உடல் இறந்த பிறகு மண்ணின் பகுதி மண்ணுடனும், காற்றின் பகுதி காற்றுடனும், தீயின் பகுதி தீயுடனும் கலந்து விடுகின்றன என்பர். அவ்வாறு கலந்து போகுமானால் மீண்டும் பிறப்பது இயலாது. எனவே சித்தர் கூட்டத்தில் சேர்ந்த சிவவாக்கியர்,

கறந்தபால் முலைப்புகா

கடைந்தவெண்ணெய் மோர்புகா

உடைந்துபோன சங்கினோசை

உயிர்களு முடற்புகா

விரிந்தபூ வுதிர்ந்தகாயும்

மீண்டு போய் மரம்புகா
இறந்தவர் பிறப்பதில்லை

யில்லையில்லை யில்லையே - என்றார்.

ஆனால் இந்த தத்துவத்தைப் பற்றிச் சிவவாக்கியர் தவிர வேறெந்த சித்தர்களும் கூறவில்லை. இந்த உடலை இறவாது எவ்வாறு காப்பதென்பது எவரும் வினவுகின்ற கேள்விதானே.

‘முடியேன் மறவேன் எனைத் தனதாள முயங்குவித்த

அடியேன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே’

என மணிவாசகர் தனக்கு மரணமும் பிறப்புமில்லை; அழியாப் பதம் கிட்டிவிட்டதெனக் கூறுகிறார்.

கீறக்கும் தன்மை

உலகம் அணுவின் திரட்சியால் ஆகியதாகும். அவ்வாறே மனிதன் உடலும் அணுக்களால் ஆனது. இந்த அணுக்கள் இயல்பிலேயே ஆற்றல் வாய்ந்தன. ஐம்பூதங்களால் ஆன இவ்வுடலை இந்த சக்திகள் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளன. ஆனால் மனிதன் தன் அறியாமையினால் அந்த அமைப்பொழுங்கினைக் கலைத்து விடுகிறான். இவ்வுடலில் பஞ்சபூதங்கள் மண் - 1 1/4 பங்கும், தண்ணீர் - 1 1/2, பங்கும், நெருப்பு - 1 பங்கும், காற்று 1/4 பங்கும், ஆகாயம் 1/2 பங்குமாகப் பரந்து அடங்கியுள்ளன. இந்த எடையின் அளவு எப்போதும் நிலைபெறுமானால் இறப்பு என்பதே இல்லை. பரம்பொருளாகிய சிவத்தின் கிரியா சத்தியின் ஆற்றலால் ஐம்பூதங்களும் தத்தமது அளவில் மாறுபட்டுக் காலத்தால் பிறப்புத் தோன்றும் என்று ஔவையாரும் தம் ஞானக்குறளில்.

‘பரமாய சத்தியுட் பஞ்சமா பூதம்

தறமாறிற் றோன்றும் பிறப்பு’

என்று குறிக்கக் காணலாம், ஆனால் இச்சையின் பொருளாக ஐம்புலன்களில் ஏற்படும் அசைவு காரணமாக மனம் தன் நிலை குலைவதால் உடலில் ஐம்பூதங்களின் அளவு முறை பிறழ்ந்து கெடும்

‘மனத்தொடு உறுபுத்தி ஆங்காரம்

சித்தம் அனைத்துமில்லை’

என்பதும் ஓளவைக் குறள். மனக் கோட்டத்தால் எழும் தீய நினைவுகளால் சீவ அணுக்கள் தளர்ந்து மெலிந்து போகின்றன. அதனால் பிணி, மூப்பு விளைவாக மரணத்தை உடல் அடைய நேர்கின்றது.

நன் மனைவியும், அருமந்த பிள்ளைகளும், நாடாளும் மன்னவனும் ஒழுங்குறச் செயலாற்றியதால் தான் நெடிது வாழ முடிந்தது என்ற பிசிராந்தையாரின் பாடலையும் இங்கு நினைத்துப் பார்ப்பது பொருத்தமாகும்.

மனச் சலனத்தாலும், சஞ்சலத்தாலும் உடலின் அணுக்கள் தளர்ந்து சிதைவுறாமல் விளங்க சித்தர்கள் பல சாதனங்களையும் சில மருந்துகளையும் தெரிந்திருந்தனர். பல வைப்புச் சரக்குகளைச் செய்து அவைகளை அணுக்களாக்கி மறுபடியும் அந்த அணுக்களைக் கட்டினார்கள். விங்கக்கட்டு, தாளக்கட்டு, வீரக்கட்டு, பூரக்கட்டு, இரசக்கட்டு என்பர். இந்தக் கட்டுக்களை தீயையும் வெல்லும் திறன் வாய்ந்தவையாகச் செய்யப்பெறும். இத்தகைய கட்டி மருந்துகளைப் பயன்படுத்துவதனால் உடலில் உறைந்துள்ள அணுக்கள் கட்டுண்டு பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் உயிர் வாழலாமென்பது சித்தர்கள் நோக்கம்.

மெய்ஞ்ஞானமடைய உடல் வேண்டும்

சித்தர்கள் உடலை ஒம்புவதும் காப்பதும் முக்கியம் என்று கருதினர். உயிர், மெய்ஞ்ஞானம் அடைவதற்கு உடல் வேண்டும். எனவே உடல் வழியாக உயிர் உய்வு பெறும். உண்மையான ஞானம் உடல் ஞானம் என்ற பொருளில் தான் மெய்ஞ்ஞானம் என்று கூறினர் போலும். ஆகவே தான் அருட்பெருஞ் சித்தரான திருமூலர்,

உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவார்

திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே

உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே,

உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்

உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்

உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று

உடம்பினை யானிருந்து ஒம்புகின்றானே'

என்று தமது திருமந்திரம் என்னும் சிறந்த நூலில் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார். “உடம்பினைப் பெற்ற பயனாவது எல்லாம் உடம்பினில் உத்தமனைக்காண்’ என்கின்றார். அதேபோல் மாணிக்கவாசகரும் “சிவனையுற்ற யாக்கையின் உருபொருள்” என்று கூறுகின்றார். “அன்னத்தால் ஆய உடம்பின் பயன் எல்லாம் முன்னோனைக் காட்டி விடும்” என்பார் ஔவையார். ஆகவே உடலைச் சாய்த்து விட்டு முத்தியடைவதென்பது சாத்தியமில்லை என்பதை அறியத்தக்கது. மேல் உடம்பின் உதவியினைக் கொண்டே உள் உடம்பின் பொருளை அறியலாம். இந்த உள்ளுடம்பையே ஆன்மா என்றும் சொல்வர். ‘கற்கலாம், கேட்கலாம் கண்ணாரக் காணலாம் உற்ற உடம்பால் ஆய உணர்வு’ என்று கூறுவர். ஆகவே உடலின் பெருமையை உணர வேண்டும். இறந்தவன் முத்தியடைவதென்பது முரண்பாடானதென்று மேலே சொன்னோம். ஆனால், அந்தச் சித்தர்கள் இறவாமல் இருக்கிறார்களா? அவர்கள் எங்குள்ளனர் என்பதுதான் பெருங்கேள்வி.

சித்தர்கள் மரபு

சித்தர்கள் குகைகளிலும் காடுகளிலும் வசித்து வந்தனர். வசித்து வருகிறார்கள் என்பது துணிவு. அவர்கள் சாதனை புரியுங் காலங்களில் காடுகளுக்கு ஓடவேண்டிய நிலையை மனிதர்கள் உண்டாக்கிவிட்டனர். எந்த மரத்தடியிலோ உட்கார்ந்துகொண்டு தனித்து தன் வேலையைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனை மனிதர்கள் சும்மா விடுவார்களா? பேசாமல், உட்கார்ந்திருந்தால் சிலர் அவனை ஊமையென்பார்கள், அல்லது செவிடன் என்று சிலர் அவனை கல்லாலடிப்பர் மற்றும் சிலர் இவர் சாமியார் என்று சொல்லிக்கொண்டு கும்பல் கும்பலாகச் சென்று தங்கள் ஓயாத துக்கங்களைக் கொண்டு போய் அவர் மீது கொட்டுவார்கள். ஆகவே ஒரு சாதகன் இப்படிப்பட்ட மக்களிடையில் எவ்வாறு வாசம் செய்யமுடியும்! காட்டிலுள்ள விலங்குகள் மனிதர்களைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு உயர்ந்தனவென்று கருதியே சாதகன் மறைந்து ஒளிந்து விடுகின்றான். ஏனெனில் விலங்குகள் தமக்கு மற்றவர்கள் தீங்கு செய்தாலொழிய தீங்கு நினைப்பதுமில்லை. நாட்டிலுள்ள சில மகான்கள் பைத்தியக்காரர்களைப் போல் உடை தரித்து பைத்தியக்காரர்களைப் போலவே பேசி மக்களை

விரட்டுவார்கள். எப்படியிருப்பினும் இதற்குக் காரணத்தை மறுபடியும் விளக்கத் தேவையில்லை.

சித்தர்கள் தங்களுடைய உயர்ந்த நிலையில் உருவ வழி பாட்டைப் புறக்கணித்தவர்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் உருவத்தை நோக்காமல் உள்ளிருக்கும் நுட்பத்தை அறிந்துகொள்வதே அவர்கள் இயல்பு. அவர்கள் தங்கள் சாதனைகளை மரத்தடியில் உட்கார்ந்தோ படுத்தோ செய்து வந்தனரென்றும் தெரிகிறது. அவர்கள் தங்கள் சாதனைகளினால் பல சித்திகள் பெற்றனர். அவர்கள் சித்திகளுக்காகப் பாடுபட்டவர்கள் அல்லர். தானாகவே பல சித்திகள் அவர்களை வந்து அண்டின. அவைகளையே அட்டமா சித்திகளென்பர். அவற்றினுடைய விவரம்:-

அட்டமாசித்திகள்

1. அணிமா: சூட்சுமம் காரணம் மகாகாரண சரீர மென்பதில் மகாகாரண சரீரமாய் அணுவின் அணுவாக நுழைவது. அதாவது இந்த ஸ்தூல உடலை ரூபமாய்ச் செய்துகொண்டு ஆகாயத்தில் பறப்பது.

2. மகிமா: விசுவரூபமாய்த் தோன்றல். அதாவது இந்த ஸ்தூல உடலை மலையளவு வேண்டுமானாலும் பெருக்கிக் கொள்வது. இராவணன் முன்னர் அனுமான் தன் வாலை நீட்டிக்கொண்டதனை நாம் இங்கு நினைவு கொள்ளலாம்.

3. கரிமா: எவ்வளவு பளுவாக வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுதல், எத்தனை (Bulldozer) யந்திரங்களானாலும் Craneகளானாலும் அவ்வித உடலை அசைக்க முடியாது.

4. லகிமா: இறக்கையைப்போல் தக்கையாய் உடலைச் சுமையின்றிச் செய்து கொள்ளல்.

5. பிராப்தி: எவ்வுலகத்தும் எவ்விடத்தும் தடையின்றி சஞ்சரித்து வருதல்,

6. பிரகாமியம்: பிறர் காயத்தில் நுழைந்து நினைத்தவரிடம் அக்கணமே தோன்றல் (கூடு விட்டுக் கூடு பாய்தல்)

7. ஈசத்துவம்: பஞ்ச கிர்த்தியத் தொழிலை நடத்தல்.. (எல்லா உயிர்களுக்கும் ஐடவஸ்துக்களுக்கும் உயர்ந்த உயிராயிருத்தல்)

8. வசித்துவம்: தேவர் முதலிய அனைவரையும் தன் வசப்படும்படி செய்து கொள்ளுதல்.

அறவுஞ் சிறிய வுயிர்தொறுந்தான்
 பரம காட்டை யணுவாய்ச்சென்
 றுறையுஞ் சிறுமை அணிமாவாம்,
 உவரி ஞால முதன்மேலென்
 றறையுஞ் சிவாந்தம் ஆனாலும்
 உள்ளும் புறனும் அகலாதே
 நிறையும் பெருமை தனையன்றோ
 மகிகா வென்னும் நிரம்பியநூல் (1)

இலகு மேரு பாரம்போல்
 இருக்கும் யோகி தனையெடுத்தால்
 இலகு வான தூலமென
 இருப்பது இலகி மாவாகும்
 இலகு வான பரவணுப்போல்
 இருக்கும் யோகி தனையெடுத்தால்
 இலகு மேரு பாரமென
 இருப்ப தன்றோ கரிமாவாம்! (2)

பிலத்தில் இருந்தோன் அயலுலகிர்
 புகுதல் மீண்டு பிலமடைதல்
 பலத்தின் மிகுந்த பிராத்தி
 அதாம், பரகாயத்தின் நண்ணுதல்வான்
 புலத்தில் இயங்கல் இச்சித்த
 போகம் அனைத்தும் தானிருக்கும்
 தவத்தின் நினைத்த படிவருதல்
 பிரகா மியம்ஆர் தவக்கொடியிர். (3)

விண்ணில் இரவி தன்னுடம்பின்

வெயிலால் அனைத்தும் விளங்குதல்போல்

மண்ணில் உணவாம் பொருள்வளவுங்

கால மூன்றும் வானத்தில்

கண்ணில் உணவாம் பொருளுந்தன்

காயத் தொளியால் இருந்தறிதல்

எண்ணில் இதுவும் மறையொருசார்

பிரகா மியம்என் றியம்புமால் (4)

ஈசன் எனமுத் தொழிலுந்தன்

இச்சை வழிசெய் தெழுபுரவித்

தேசன் முதற்கொள் பணிகேட்பத்

திகழ்வது ஈசத் துவம்ஆகும்

பூசல் அவுணர் புள் விலங்கு

பூத மனிதர் முதலுலகும்

வாச வாதியென்மருந்தன்

வசமாக் கொள்கை வசித்துவம்ஆம். (5)

= திருவிளையாடல் புராணம்

இதனையே 'தானே அணுவும் (அணிமா), சகத்துத்தன் நொய்மை (மகிமா), மானாக்கனமும் (கரிமா), பரம் காயத்தேகமும் (இலகிமா), தானாவதும் (பிராப்தி), பரகாயம் சேர் தன்மையும் (பிராகாமியம்), ஆனால் உண்மையும் (ஈசத்துவம்), வியாபியும் ஆம் எட்டே' என்று திருமந்திரம் இச் சித்திகளைக் குறிப்பிடும். இந்த யோக சித்திகளைப் பெறுவது சீவன் முக்தனுடைய குறியன்று. இவைகளினால் மாத்திரம் ஒருவன் ஞான சித்தியை அடைய முடியாது. ஞானசித்தி அடைவதற்கு முன் மேற்படி சித்திகள் தானாகவே அடையப் பெறுவன். ஞான சித்தியடைவதே சித்தர்கள் முடிந்த முடிவு.

'அரிய தெனக்கில்லை அட்டமா சித்தி

பெரிதருள் செய்து பிறப்பறுத் தானே'

என்பது திருமுலர் திருமொழி. அதாவது இறைவனடி காணின்

அட்டமா சித்திகளும் எளியனவாம். தான் அவனாகவும், அவன் தானாகவும் பிரமாணிப்பதே ஞானசித்தி, அதுவே 'அஹம் பிரம்மாஸ்மி; ஓம் சிவோஹம்; ஆகவே வாயளவில் அகம் பிரம்மாஸ்மி, ஓம் சிவோஹம் என்று கூறுவதால் மட்டும் என்ன பயன் பெற முடியுமென்பதையும் நாம் ஆலோசித்தல் வேண்டும்.

சித்தரும் சீவகாருண்யமும்

சித்தர்கள் என்பவர்கள் ஒரு தனிப்பட்ட பிறவிகள் அல்லர். மனிதத் தன்மை வாய்ந்த மனிதர்களே சித்தர்களாயினர். ஆண்டவன் கருணை வடிவாயுள்ளவன். அவனைப் போல் மனிதனும் கருணை வடிவாதல் வேண்டும். அன்பின் வழியது தான் உயிர்நிலை.

இதற்கு அடிப்படையாக உள்ளது. சீவகாருண்ய ஒழுக்கம். அதாவது தன்னுயிரைப் போல் மன்னுயிர்களைப் பாவித்தல், எல்லா உயிர்களிலும் சீவன் ஒன்றே. பூமி சக்தியாகவும், ஆகாயம் சிவமாகவும், சக்தி உடலாகவும், சிவம் உயிராகவும் தீபம் அறிவாகவும் உள்ள பராபரம், எங்கும் எல்லாச் சீவராசிகளிடத்தும் ஒருவித பேதமுமின்றி வியாபித்துள்ளதென்பது யாவரும் அறிந்ததே. அப்படியிருக்க ஓர் ஏறும்பைக் கொல்பவனுக்கும், மனிதனைக் கொல்பவனுக்கும் பாபத்தில் பேதமில்லை யென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆல்பர்ட் சுவைட்ஜர் போன்றோர் கூறும் வாழ்வு வழிபாடு (Reverence to life) என்னும் உயர்ந்த சீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தையும் இங்கே குறிக்க வேண்டும்.

மனிதனுக்கு ஆற்றிவு உண்டென்றும் மற்ற சீவராசிகளுக்கு ஆறாவது அறிவு கிடையாதென்றும் சொல்வதைச் சித்தர்கள் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. மனிதனுக்கு மற்ற சீவராசிகளிடத்திலுள்ள அறிவைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய அறிவு இல்லை என்றே அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

உதாரணமாகப் பறவைகள் மனிதன் கற்றுக் கொடுக்கும் வார்த்தைகள் எந்த மொழியிலானும் சரி, அதைக் கற்றுத் திருப்பிச் சொல்லும் ஆற்றலுள்ளனவா யுள்ளன. மனிதன் கற்றுக் கொடுக்கும் வித்தைகளைப் பறவைகளும், மிருகங்களும் திறம்படச் செய்து காட்டும் வல்லமையுடையனவா யுள்ளன. நாய், மாடு, ஆடு, முதலியன எல்லாவற்றுக்கும் தமக்குள் வசனிக்கும்

மொழிகளும் உள்ளன. அவைகளின் மொழிகளை மனிதன் புரிந்துகொள்ளாதது மனிதனுடைய குற்றம். ஏறும்பு மற்றொரு ஏறும்புடன் பேசுகிறது. இந்தப் பக்கம் போகாதே, நீ பின்பக்கம் திரும்பிப்போ என்று சொல்லுகிறதோ என்னவோ நாமறியோம். ஆனால் ஒன்றோடொன்று வாயோடு வாய் வைத்துச் சில வினாடிகள் நிற்கின்றன. எதிரே வந்த ஏறும்பு பின்பக்கம் திரும்பிப் போகிறது. இராணுவத்தினர் கோடிட்டு நடந்து போவது போல் ஒன்றான்பின் ஒன்றாய் வரிசையாய் நடந்து போகின்றன. அவைகளிடத்திலிருக்கும் ஒழுக்கம் நம்மிடத்தி லில்லை. ஒரு நாய் நம்முடைய மொழியைச் சில நாட்களில் புரிந்துகொண்டு நாமிடும் உத்திரவுப்படி நடக்கின்றது. ஆனால் ஒரு மிருகத்தினுடைய பாஷையையோ, ஒரு பறவையினுடைய மொழியையே நம்மால் ஆயிரம் வருடங்களாயினும் கற்றுக் கொள்ள முடியுமா? ஆகையால் மனிதர்களுக்கு மாத்திரந்தான் அறிவு உள்ளது. மற்ற சீவராசிகளுக்குக் கிடையாதென்று புறக்கணித்து இகழ்வது முறையில்லை என்றும் சித்தர்கள் சொல்கின்றார்கள். ஆண்டவனையே விலங்கு வடிவமாகவும், பறவை வடிவமாகவும் கூட நாம் வணங்குகிறோம். ஏன்? மரத்தையும் கல்லையும் கூட வணங்குகிறோம். அப்படியிருக்க, உயிருள்ள சீவன்களிடத்தில் நாம் இரக்கம் காட்டவில்லையெல் நாம் மனித வார்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களாவோமா? ஆகமாட்டோம் என்பர் சித்தர்கள். மனிதன் என்பவன் இறவாமலிருக்கும் தன்மை வாய்ந்தவன். அந்த உணர்ச்சியின்றி மற்ற சீவராசிகளைப் போல், சாவானேயானால் அவனுக்கும் மற்ற விலங்குகளுக்கும், பறப்பனவற்றிற்கும், ஊர்வனவற்றிற்கும் ஒருவித பேதமுமில்லை என்பர் சித்தர்கள்.

இரக்கம் என்னுமிடத்துப் புலால் மறுத்தல், கொல்லாமை என்பன குறிப்பாக நம் முன் வந்து நிற்கின்றன. மனிதனுடைய வயிற்றை மற்ற பல சீவராசிகளைச் சுடும் சுடுகாடாக ஆக்கலாமா? சண்டாளன் ஒருவனைத் தெய்வீகமுள்ள ஒரு சாதகன் தொடுவதினாலேயே அவனிடமுள்ள தெய்வசக்திகள் மறைந்து விடுகின்றன என்று பெரியோர்கள் பேசுகின்றனர். ஏகநாதரின் உடையை பஞ்ச மகாபாதகங்களையே தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு பெண் தொட்டதும் அவர் உடலெல்லாம் எரிச்சல் கொண்டதென்றும், ஆனால் அவருடைய கருணை உள்ளம் அப் பெண்ணினுடைய பாவங்களையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டதென்றும்

சொல்லப்படுகிறது. "நீ புண்ணியம் செய்தவன், என்னை நீ தொட்டுவிட்டாய் பரவாயில்லை போ" என்று சொன்னாராம் ஏகநாதர். அப்படியிருக்க ஊர்வன பறப்பன நடப்பன முதலிய சீவராசிகளின் மாமிசங்களையும் எலும்புகளையும் சடித்து நுசிக்கும் மனிதர்கள் மனிதத் தன்மை வாய்ந்தவர்களென்று எப்படிச் சொல்வது? தன்னுண் பெருக்குவதற்கு பிறிதொன்றின் உண்ணினை உண்பவனிடத்தில் எங்ஙனம் அருள் உண்டாகும்? பிணங்களைப் புதைக்குமிடங்களில் பேய் பிசாசு பூதங்கள் குடியிருக்கின்றன என்பது மரபு. அப்படியிருக்க பிணங்களின் அணுக்களை நம் உடலில் கொண்டு சேர்க்கும் நாமும் உயிருள்ள பிணங்களாக நடமாடுவது முறையா? ருக்மணி நாமாருகாருகாவ நம்மனிதன் மனிதனைக் கொன்றால் கொலைக்குற்றம் கொலைக்குத் தொலை, அதாவது தூக்குத் தண்டனை அக்குற்றத்தை விசாரிக்க நீதிபதிகள் கொலை செய்தவன் நிரபராதி என்று வாதாடப் பெரிய பெரிய வழக்கறிஞர்கள், கொலை செய்த ஊரில் தொலை செய்யப்பட்ட நேரத்தில் கொலை செய்தவன் இல்லவேயில்லை என்பதற்குக் குவியல் குவியலாகப் பெரய்க்குறும் சாட்சிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் நிரபராதியாய் ஒருவருக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்யாமலும் 'எங்கள் கடன்பணி செய்து கிடப்பீதே' என்று கர்லம் கழிக்கும் குற்றமற்ற சீவராசிகளை நான் ஒன்றுக்கு லட்சக்கணக்கில் கொலை செய்து, பேயைப் போல்தின்னவும் செய்து, பிறகு பேயைப் போல் திரியும் ஒரு சடத்தை மனிதனென்று கூறுவது பொருந்துமா? இந்தக் குற்றத்தை விசாரிக்க ஒரு நீதிமன்றம் கிடையாதா? ஆயினும், மனிதன் என்பவன் செய்யும் அடடுழியம் வீண போவதில்லை. கொலையுண்ட சீவன் கொலையாளியைத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. எந்தெந்த சீவனுக்கு மூன் வாக்குக் காயத்தால் குற்றத்தை விளைவித்தாரோ அவைகளெல்லாம் அதனதன் ஆதமசக்திக்கு ஏற்றவாறு மனிதனைத் தன்புறுத்துகின்றன. கொலைசெய்யும் ஆற்றலுடைய அக்குற்றவாளியைக் கொலை செய்தே முடிக்கின்றன. அதாவது மனிதன் அது தன் வினைப்பயனென்று சொல்லி ஆறுதல் செய்து கொள்ளுகிறான். ஆற்றிவு படைத்த மனிதன் செய்க்கடிப் குற்றங்களை நாம் என்னென்று சொல்வது?

நாமாருகாரு ருயகமைங்

'மனிதரிலும் பறவையுண்டு விலங்குண்டு குதலிண்டு, மரமுண்டு,

மனிதரிலும் நீர்வாழுஞ் சாதியுண்டு. அநேக மனிதருண்டு. மனிதரில் மனிதனுண்டு; வானவரில் மனிதராய் வருபவருமுண்டு. மனிதரிலே பிறப்பறுக்க வந்ததே அருமையென வகுத்தார் முன்னே” என்று சிவானந்த போதம் கூறுகின்றன.

அந்தக் குற்றங்கள் எப்படி மனிதனைத் தொடருகின்றன? அவைகள் பேயாக, நிழல் ரூபமாக அவனைத் தொடர்ந்து போகின்றன. வேண்டாம்! என்னோடு வராதே! என்று சொன்னால் அவனைத் தொடரும் நிழல் கேட்குமா? இந்த மனித உடலுக்கும் பூத உடலென்றல்லவோ பெயர். இந்த பூத நிழலை எவன் விரட்டியடிக்கிறானோ அன்று தான் மனிதன் மனிதனாகிறான். நிழலற்ற மனிதனே சாகா நிலையடைகிறான். இராமலிங்க வள்ளலுக்கு நிழல் கிடையாதென்பது அறிந்தவர்களின் மொழி. ‘தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை வியாது அடிபுறந்தற்று’ என்றும் திருக்குறள் கூறுவதை காண்க.

எத்தனை எத்தனை கோயில்கள் சுற்றியென்ன பயன்? எத்தனை எத்தனை மந்திரங்கள் செபித்தென்ன பயன்? எத்தனை எத்தனைத் தீர்த்தங்களில் மூழ்கி என்ன பயன்? இரக்கமில்லாதவன் என்றும், பூதகணமாய்த் திரிந்து நரகமென்ற துக்கத்திலேயே உழன்று செல்வான். புலால் உண்பவனுக்கும் கொலை செய்பவனுக்கும் பாபகிருத்தியத்தில் வேறுபாடே கிடையாது. புலால் உண்பவனே கொலையாளி என்பதாம். சீவன்களை வெட்டி விற்பவன் தன்னுடைய தொழில் விருத்திக்குச் செய்கிறான். அவன் செய்யும் கொலைக்குக் காரண கர்த்தாவாயுள்ளவன் புலாலை உண்ணுபவனே யாவான். உயிருக்கு உயிரென்றபடி மனிதனால் கொல்லப்பட்ட அத்தனை சீவன்களாலும் அவன் கொல்லப்பட்டு பல ஜென்மங்கள் எடுத்து கொலையை அம்மனிதன் அனுபவித்தல் வேண்டும்.

பஞ்சாட்சர பதி பசுபாச விளக்கத்தில் கண்டுள்ள சில செய்யுட்கள் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன.

‘கங்கையில் படிந்திட்டாலும்

கடவுளைப் பூசித்தாலும்

மங்குல்போற் கோடிதானம்

வள்ளலாய் வழங்கினாலும்

சங்கையில் லாதஞான

சாத்திர முணர்ந்திட்டாலும்

பொங்குறும் புலால்புசிப்போன்
 போய்நர கடைவனன்றே'
 'கலையெலா முணர்ந்தானேனுங்
 கசடறத் தெளிந்தானேனும்
 மலையென வுயர்ந்தானேனும்
 மனமயல் அகன்றானேனும்
 உலகெல்லாம் புகழ்ப்பல்லோர்க்
 குதவிய கையனேனும்
 இலகிய இரக்கமின்றேல்
 எழுநர கடைவன்நன்றே'
 'இத்திறனருள் கைப்பற்றி
 உயிர்க்கெல்லாம் இதத்தைச் செய்க.
 சத்தியம் இரக்கம் இன்றேல்
 முத்தியைச் சார்கிலார்-சற்
 பத்தியால் யோகஞ் சாரும்
 யோகத்தாற் பரமஞானம்
 சித்தியாம், இதற்காதாரஞ்
 சீவகாருண்யம் அன்றே'

இச் செய்யுட்களுக்கு விளக்கம் தேவையில்லை. இவற்றால்
 ஞானமென்ற உயர் நிலையடைய வேண்டின் சீவகாருண்யமே
 ஆதாரமென்பது புலனாகிறது அன்றோ? புலால் உண்போர்
 ஒருபோதும் சிவனடி சேரமாட்டார் என்கிறார் திருமுலர்.

பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை;
 எல்லாரும் காண இயமன்றன் தூதுவர்
 செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நகரத்தின்;
 மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே
 புலால் உண்பவர்களெல்லாம் புலையரென்றார் அவர்.
 'மன்னுயிரைக் கொன்று வதைத்துண் டுமலாமல்
 தன்னுயிர் போலே எண்ணி தவமுடிப்பதெக்காலம்'
 என்கிறார் பத்திரகிரியார்.

நம் நேர் பாட்டனார் வாழ்ந்த காலத்தில் நம்முடனிருந்து வாழ்ந்த வள்ளலார் என்ற ஞானசித்தர் கொலையை வெகுவாகக் கண்டித்துள்ளார். புலாலுண்ணும் மனிதரைக் கண்டு அவர் பயந்து நடுங்கினாராம். 'ஏன் அவர்கள் மனித ருப்பதினிலிருப்பினும் அவர்கள் அவருக்கு பேய் நுலமாய் தோற்றம் மனித இருக்கவேண்டும். அவர் என்ன சொல்லுகிறார் பாருங்கள்'

வன்புலாலுண்ணும் மனிதரைக் கண்டு

மயங்கி உள் நடுங்கி ஆற்றாமல் யாசுகொண்டே

என்பெலாங்கருக இளைத்தனன், அந்த

இளைப்பையும் ஐய நீ யறிவாய்'

என்கிறார்.

'ஐயின்றுண்டாக ருதுற

'துண்ணெனக் கொடியோர் பிறவுயிர் கொல்லுத்

தொடங்கிய போதெல்லாம் பயந்தேன்

கண்ணினா லையோ பிறவுயிர் பதைக்கக் கிடந்து

கண்ட காலத்திலும் பதைத்தேன்

மண்ணினில் வலையுந் தாண்டலும் கண்ணி

வகைகளும் கண்ட போதெல்லாம்

எண்ணி யென்னுள்ளம் நடுங்கிய நடுக்கமிடும்

எந்தை நின் திருவருள் அறியும்

கொல்லா நெறியே குருவருள் நெறி' என்கிறார். கொலை புரிபவன் ஆண்ட வன் குலத்துக்கும் புறம்பர்வனவன்ல்லவா? அது மீறத்திறந்தானா? இறந்தவர்களைச் சுடுவதும் கூட அவரால் சகிக்க முடியவில்லை. தவிர் செய்து பெற்று உயிர்போல் வளர்த்து அம்மயக்களை இறந்தால் அப் பெற்றோர்களே அம்மயக்களைச் சுடுகின்றார்களே! என்னே அவர்கள் கடின மனம் என்கிறார். வள்ளலார் அவர்கள் பேயினும் பேய் என்று கூடத் தண்டித்திருக்கின்றார்.

'பிறந்தவரை நீராடிப் பெருக

வளர்த்திடுகின்றீர் பேயரே நீர்

இறந்தவரைச் சுடுகின்றீர் எவ்வன்னஞ்சம்

மதித்தீரோ? இரவிற் றாங்கி

நாயிரிடுகிடுப் பாருகிணர்

சொல்கின்றேன்
காயவரையுந் கப்பபயடுபாண்ப வாயை நகங்கு நொது ! நலமொப்ப
யங்கு என்பதைக் கவனிக்கத்தக்கது. நாபிப்பிர நொங்கு நூட்ட
கெடு சீவகாருண்யம்எந்த அளவுக்கு வள்ளலாரிம் ததில் வள்ளந்நிருந்தது
சீவன்பதைநினைத்தால் பிழப்பவாந்நெஞ்சம் புகாரிய உருகும்,
புதிவுடல் மறைந்து குக்கும் உபலாநி, சிழலறந்நிலையை அவர்
அன்பைந்ததற்கு காரணம் அவரின் சீவகாருண்ய சீலமே ஆகவே
சித்தி அடைவதற்கு ஆதாரம் சீவகாருண்ய ஒழுக்கமேயாகும்.
கொண்ட புனை தவிர்ந்தால் சீவகாருண்ய ஒழுக்கம் பூர்த்தியாகி
விடப்பிதா வென்பதும் ஒரு முக்கியமானதே என்பது அதற்குப் பதில்
நிலைவுள்ளதே உறுதியாகக் கூறலாம். நொது கங்குரிய பப்பி
நொது நொபாண்கு நூட்டுநாது நொது நொபாண்கு நொது நொபாண்கு
சீவகாருண்யம்

மனம், வாக்கு காயத்தால் ஒரு சேவனுக்கு மற்றொரு சேவன் மனம் புண்படும்படி நடந்து கொள்வதை சேவகாருண்ய ஒழுக்கத்திற்குத் திருகு செய்ய வேண்டுமெனக் கருதி அத் தீவகு செய்யுங்காணையில் அதுவே குற்றமாகிறது. அதற்கு மாறுபட்டதைக் கூட சேவகாருண்ய பரவையுடையது. சிறப்பும் வாய்மையுடையது. அதுமிகவும் சுகந்தம் ஒழுகக்முடையவர்கள் குற்றமெனக் கருதுகின்றனர். ஒரு பக்தர் கோவிலுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்துகொண்டிருந்தார். மற்றொரு பக்தர் அவர் பின்னாலே சென்று கொண்டு இருந்தார். தனதுகால்களை உடையவரின் கால்களையே நின்று கொண்டு நின்றான். உள்சென்றுகொண்டிருக்கும் பக்தர் வெளியே வரும் பக்தர் கால்களை நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் தனமான அறியாமல் மிதித்துவிட்டான். இப்படி முட்டாள்தனமான

காரியம் நீர் செய்யலாமா?", என்று கேட்டார் மற்றொரு பக்தர். அதற்குப் பதில் ஒன்றுமில்லை. இருவரும் பிரிந்தனர். அன்று இரவு முழுவதும் காலை மிதித்தவர் கண் முடவில்லை. தான் செய்த குற்றத்திற்கு எவ்விதத்தில் பரிகாரம் தேடுவதென்றும் கவலை. மற்றொரு பக்தரும் தூங்கினாரில்லை. 'ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு' என்ற முதுமொழி அவரை வாட்டிவதைத்தது. முன்பின் யோசியாமல் அவசரப்பட்டு தான் கடிந்து பேசியதை எண்ணி எண்ணி உருகினார். படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். நேராக அப் பெரியாரிடம் போய் மன்னிப்புக் கேட்பதெனத் தீர்மானித்தார். வாசற்படியைத் தாண்டினார். நேரம் அதிகாலை. இருட்டு. யாரோ ஒருவர் திடீரென அவர் பாதங்களில் வணங்கி 'மன்னிக்க வேண்டும், மன்னிக்க வேண்டும்' என்று கோரினார். 'யாரையா நீர், எழுந்திரும். வந்த காரியத்தைச் சொல்லும்' என்றார்.

பெரியவரே! நான் தங்கள் மனம் புண்படும்படிக் கடுமையாக நடந்து கொண்டு விட்டேன். என்னே என் மடமை. கொஞ்சம் அறிவுடன் நடந்திருப்பின் தங்கள் பாத கமலங்களை நேற்றுக் கோவிலில் மிதித்திருக்க வேண்டி யிருந்திருக்காது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மதிபட்ட பெரியவர் திடீரென்று கீழே வணங்கி விழுந்து மிதித்த பக்தரின் பாதங்களை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

'அறிவு விளக்கங்கொண்ட பெரியவரே! தாங்கள் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே. எனக்கு ஒரு அபசராமும் நீர் செய்தீரில்லை, அப்படியிருக்க நான் தங்களுக்குச் செய்த அபசாரத்திற்கு என் நாவை வெட்டிவிடுவதுதான் குறைந்த தண்டனை' என்று கூக்குரலிட்டார் அப் பெரியார். இதன்றோ சன்மார்க்கம்!

மன்னிக்கும் சக்தி யாருக்கு?

இவ்வாறு சன்மார்க்கத்தின் ஒழுக்கம் ஒருவர்க்கொருவர் பணிந்து உயர்வதாகவே முடியும். இந்த ஒழுக்கம் சீவகாருண்யத்திற்கு ஒரு சிறந்த சான்றாகும். பகலெல்லாம் வழிப்பறி அடிப்பவனைப் போல் கொள்ளை லாபம் அடித்து விட்டு பட்டு வஸ்திரம், பஞ்சகச்சம், வெள்ளித் தட்டு, அதில் தேங்காய், பழம், பூ, ஏந்தி பிள்ளையார் முன் நின்று தலையில் குட்டுபோட்டுக் கொள்வது புண்ணியமா புருஷார்த்தமா என்பதையும் எண்ணவேண்டும்.

பிள்ளையார் உன்னைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தியில்லாத வரென்றல்லவா பொருள்படும். பிள்ளையார் என்ன சொல்லுகிறார்.- 'ஏ, பைத்தியக்காரனே. நீ செய்த குற்றங்களை மன்னிக்க எனக்கு அதிகாரம் கிடையாது. யாருக்கெல்லாம் நீ தீங்கு செய்தாயோ, அவர்களிடத்தில் போய் இந்த தேங்காய்ப்பழங்களை வைத்து மன்னிப்புப் பெற்றுக் கொள். அவர்களுக்குத் தான் மன்னிக்கும் அதிகாரம் உண்டு என்று சொல்லாமல் சொல்கிறார். ஆனால் அதை அறிந்து கொள்ள மனிதனால் முடியவில்லை. மக்களை ஏமாற்றியதைப் போல பிள்ளையாரையும் ஏமாற்றப் பார்க்கிறான். கொண்டுபோன தேங்காயை உண்மையிலேயே பிள்ளையார் வாங்கித் தின்ன ஆரம்பித்தால் மறுநாளில் இருந்து வெள்ளித் தட்டில் தேங்காய் வருமாவென்பது சந்தேகம்.

இப்படிப்பட்ட மனிதர்களும் கூட முத்தி வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். அதுவும் செலவில்லாமல் வேண்டும். அவனுடைய செல்வத்தையும் வாகனங்களையும் பார்த்து அவனுடைய இல்லத்திற்கு ஆசாரியன் அஞ்சிச் சென்று உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனிபோல் கடவுளைக் காட்டவேண்டும்; 'உள்ளவன் இல்லாதவனுக்குச் சோறுபோட வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் ஆண்டவன் புலப்படுவான்' என்று சொல்லத் தொடங்கினால் அதற்கு நம் செல்வச் சீமான்கள் தகுந்த பதிலும் சொல்வர். "என்னய்யா, விவரம் தெரியாதவராயிருக்கிறீர், நான் துன்பப்படும் போதெல்லாம் எனக்கு யாரய்யா உபகாரம் செய்தார்கள்? இரவும் பகலும் உழைத்துப் பணம் சம்பாதித்த கஷ்டம் எனக்குத்தான் தெரியும். நீங்கள் இலகுவாய்ச் சொல்வதற்கென்ன?" என்பார்கள். அவரவர்கள் செய்த புண்ணிய பாபமே அவர்களுடன் வரும் என்று வேறு வாதிப்பார்கள்.

சித்தர்கள் இந்தப் புண்ணிய பாபமென்ற பூத நிழலை எப்படி ஒழித்தனர்? எந்த மருந்தைச் சாப்பிட்டனர்? காய கற்ப மருந்துகளை உண்டனரா? என்பதைக் கவனிப்போம்.

பிரம வித்தை அறியுமிடம்:

மனிதன் அறிவு என்னும் பராபரத்தை அறிவதற்குள் மூப்பு, மரணம் வந்தடைந்து விடுகின்றன. இவைகளைத் தடுக்கச் சிறிய அளவுக்கே மருந்துகள் பயன்படுகின்றன. மரணத்தைத் தவிர்க்க

மருந்து வெளியிலில்லை. அது ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும்
மறைந்துள்ளது. இந்த மருந்தையே வள்ளலார் எல்லாம்
செய்யவல்ல மருந்து, என்னுள் என்றும் விடாமல் இனிக்கும்
மருந்து என்றும், என்னைச் சித்தெல்லாம் செய்வித்த மருந்து
என்றும் சொல்கிறார். ஆகவே நமது நாமவாகுச்சுக்கு மூலம்
இந்த மருந்தைத் திருமுலா நுரை திரை நீக்கி நுகர வல்லவாக்கு,
நுரை திரை மாறும் நமனும் அங்கிலலையே என்கிறார்.
இந்த மருந்து இருக்குமிடம் எங்கே? அதை எப்படி நுகர்வது?
இவைகளை யாரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதென்பதுதான்
பெருஞ் சிக்கலாகும். இருக்குமிடம் தெரியாமல் நாம் அலைகிறோம்.
நமது கிணியில் மருந்தைப் பிடிப்பவர்களைப் பாராக்கித்
சட்டைப் பையில் பேளாவை வைத்துக் கொண்டு அதை
பிடித்துக் கொடுக்கிறவர்களை நுகர்ந்து கொள்வது மருந்தியை
ஊரெல்லாம் தேடுவனைப் போல் நாமுள்ளோம்.

‘ஏட்டிலே எழுது நூல்களெத்தனை

படித்து நீ தான்

காட்டிலே யெரித்த திங்கள்

நாட்டிலே தெய்வமென்று

நடந்தலை யாமலுன்றன்

சுட்டினுள் நாகைநாதர்

குறிப்பறிந்துணர்வாய் நெடுசேரலை நாயமாண்டார்

என்னும் செய்யுள் நெடுசேரி விளக்கத்தில் காண்க.

பராபரம் உள்ள இடத்தை புத்தகக் கல்வியினாலோ

கேள்வியினாலோ மேடைப் பிரசங்கத்தின் மூலமாகவோ

அறிய முடியாது. ‘கல்வியல்ல கேள்வியல்ல’தை காட்டுங்

காரணந்தான்’ என்றபடி அந்த இடத்தைத் தாட்டும் குரு

நமக்குத்திடத்தாலன்றிநம்காலும்வின்காலுமாகவிடுமென்பது

திண்ணம். மாபிப்பிரமைக் கருபாண்டார் நாராயணன் நாராயணன்

‘கற்று எட்டத்தான் முடியாதது மக்கட்கு சுற்றிதானது;

மற்ற ஒப்புக்கு யாது மிலாதது.

என்கிறார் அருணகிரிநாதர்.

அந்த சித்தர்கள் காட்டும் வழியைப்பிரம்மவீரத்தை என்பவர்.

அதையே தட்சிணாமூர்த்தி தெய்வம் பேருவிரலையும் ஆள்காட்டி விரலையும் சேர்த்து ஒரு நொடியில் எல்லாம் உள்ளதெனக் காட்டுகின்றது. அந்த யிரும்பு வித்தையைக் கற்றுக் கொள்ளும் வரையில் அது பெரும் வித்தைதான். தெரிந்த பின் அது ஒரு சிடுகா வித்தை. இந்த வித்தை உபதேசம் பெறக் கல்விஞானம் வேண்டியதில்லை. சொல்லப்போனால் வித்யா காவமுள்ளவனுக்கு அந்த வித்தை முயன்றும் கிடைக்காத மெய்ப்பொருளாகும். கல்லாத போகளை நல்லவர்கள், நல்லவர்கள்; கற்றும் அறிவில்லாத என் கனமத்தை என் சொல்வேன் என்கிறார் தாயுமானவர். ஏனெனில் கல்வியின் பயன் ஆனந்தத்தை அனுபவித்தலேயாம். அதுவே சிவமோனமென்பார். அந்த சிவமோனத்தைப் பெறாத கல்வியிருந்தென்ன என்பதின்? என்பதாம். கல்வி அறிவில்லாதவனுக்குக்கூட இந்த வித்தை உபதேசமான மறுநிமிடமே உண்மை எது என்பது புலப்படும். உபநிஷத்துகள், வேதங்கள், கைவல்யம் முதலிய சாத்திரங்களிலுள்ள மெய்ப்பொருள்கள் மாறாமல் நிலையாக நிற்கின்றன. எனவேதான் வெறும் புத்தகக் குப்பைகளைப் புரட்டிக் கொண்டு இருப்பதை, சித்தர்கள் வெகுவாகக் கண்டித்துள்ளனர். கொள்ளை பிறப்பறுக்கக் கொண்டான் குருவடிவம். கள்ளப் புலனுறுக்கக் காரணமாய் வந்தான். ஆதாரமோராறு. ஹம்பத்தோர்ப்சரமுமாய் வந்தான். மெத்த விகாரம் விளைவிகும பல்பலவாய். தத்துவங்களைல்லாம் தலைகெட்டு வந்தது. 'வித்யா தத்துவங்கள் வெந்துவிடக் கண்டேன்' என்கிறார். சக்திவித்தையில் விளைவும், சுட்டான் றிசரவே' என்னும் உண்மையைப் பட்டினத்தார் புலம்பலில் காண்க. மாணிக்கவாசகர், "ஹிமம ஹிமநிழிக ற்யாஸகி ணாக "முத்தனை முத்தசோதியை" முக்கணப்பனை முதல் வித்தினைச் சித்தனைச் சிவலோகநாதனைத் திருநாமம் பாயத்திரிதரும் பத்தர்காளிங்கே வம்மிந்ருங்கள்

பாசந்தீர்ப் பணிமினோ,
சித்தமார் தருஞ்சேவடிக்கண்
நம் சென்னிமன்னித்திகழுமே”

என்றார்.

சிவநாமங்களைப் பாடித் திரிந்து கொண்டிருக்கும் பத்தர்களே ! இங்கே வாருங்கள். நீங்கள் உங்களுடைய ஞானச் செல்வங்களை, முடியிருக்கும் பாசமாகிய மூலமலமானது ஒழிய கர்மத்தை செய்யுங்கள்; ஞான சித்தர்களால் உபதேசிக்கப்படும் திருவடிகளையும் அவற்றின் கலைகளையும் சிரசின் உச்சியில் செலுத்த பரவிந்துவாகிய சோதி சொரூபமாகிய சிவன் பிரகாசிப்பான். இந்த பிரமோபதேசம் அடையாதவர்கள் மும்மலங்களை அறுக்க முடியாதென்பதாம்.

மாயாஜால மதவாதிகள்:

ஆயினும் இந்தச் சித்தர்கள் தத்துவம் மாயாஜால தத்துவமென்றும், ஏதோ அவர்கள் எழுதிப் போட்ட புத்தகங்கள் பயனற்றதென்றும் சமய சாத்திரங்களுக்கு மாறுபாடுடைய அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளென்றும் நினைத்தோ என்னவோ சித்தர்களின் அரிய மொழிகளை மதவாதிகள் புறக்கணித்துவிட்டனர். சித்தர் நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்து அவைகளின் மெய்ப்பொருளை அறிந்து கொள்ள முயற்சித்தலே சிறந்தது. வெறும் சமய நூல்களை மாத்திரம் ஆராய்ச்சி செய்வது போதாது. சாத்திரங்கள் நயம்பட பேசுவதற்காக இறைவனால் அருளப்பட்டனவல்ல. அறிஞர்களிடம் சென்று சாத்திரத்தின் பொருளை அறிந்து அனுபவித்தலேயாம். இதை யறியார் நாணமில்லாரென திருமூலர் சொல்கிறார்.

“காண கிலாதார் கழிந்தோடிப் போவர்கள்

நாண மிலாதார் நயம்பேசி விடுவர்கள்

காண கிலாதார் கழிந்த பொருளெலாங்

காண கிலாமற் கழிகின்ற வாறே”

(3-ம் தந்திரம் 761 செ)

மற்றும் உண்மையறியா மதவாதிகள் கல்வியற்ற மக்களையும் தவறான வழிகளில் இழுத்துச் செல்கின்றனர். இவ்விதம் செய்வது குருடன் குருடனுக்கு வழிகாட்டுவது போலாகும் என்கின்றனர் சித்தர்கள்.

‘குருட்டினை நீக்குங் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடுங் குருடுங் குருட்டாட்ட மாடிக்,
குருடுங் குருடுங் குழிவிழு மாறே.
என்னும் திருமந்திரச் செய்யுள் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

மதம், சமயம், சாத்திரம்:

அறிவுக்குப் புறம்பானவையாக இருக்கும் மதங்கள் சமயங்களையும் அறிவு விளக்கத்துக்கு சாதகமில்லாத சாத்திரங்களையும் சித்தர்கள் வெகுவாகக் கண்டித்தனர்.

‘எவ்வகை சார் மதங்களிலே
பொய்வகை சாத்திரங்கள்
எடுத்துரைத்தே எமது தெய்வம்
எமது தெய்வமென்று கைவகையே கதறுகின்றீர்
தெய்வ மொன்றென் றறியீர்’

என்றும்,

‘பொறித்த மதஞ்சமய மெலாம் பொய்யே பொய்யே
அவற்றில் புகுதாதீர் சிவமொன்றே பொருளெனக்
கண்டறிமின்.

என்றும்,

‘இருட்சாதி தத்துவச் சாத்திரக் குப்பை
இருவாய் புன்செயி லெருவாக்கிப் போட்டு
மருட்சாதி சமயங்கள் மதங்களாச் சிரம
வழக்கெலாங் குழிக்கொட்டி மண்முடிப்
போட்டு

என்றும்,

சாதியிலே மதங்களிலே சமயநெறி களிலே
சாத்திரச்சந் தடிகளிலே கோத்திரச்
சண்டையிலே
ஆதியிலே அபிமானித் தலைகின்ற லுலகீர்

என்றும், நானாகக் கண்ணெழுது மூலக்கீ நனடிப்பது

இருளான மலமுத திக்பரங் கண்டே

எல்லா வுயிர்களு மின்புற்று வாழ

மருளான பற்பல மார்க்கங்க ளெல்லாம்

வழிதுறை தெரியாமல் மணமுடிப் போக

என்றும் வள்ளலார் அறைகூவினதையும் கவனிக்கற்பாலது.

‘உத்திகொண்டு ஞானநூல் பார்த்துப் பார்த்து

உலகத்தோர் ஞானமெல்லாம் வந்த தென்று

பத்திகொண்டு அலைவாகள் விண்ணைப் பாரார்!

என்று சட்டைமுனி சொல்வதையும் கவனிக்கற்பாலது.

சாத்திரம் சமயங்கள் சொல்லும் தீர்த்தங்களை நாடி காடு

மேடுகளெல்லாம் அலைந்து திரிவதால் என்ன பயன் பெற

முடியுமென்பதை திருமுலா

‘உள்ளத்தி னுள்ளே யுள்ளபல் தீர்த்தங்கள்

மெள்ள குடைந்து நின்றாடார் வினைகெட

பள்ளமுமேறும் பரந்து திரிவார்க ளுடைய ஆத்திரப்பல்

கள்ள மனமுடைக்கெல்லியில் லாரேத்பு ப ஸ்ரீநாமா

என்பதையும் கவனிக்கற்பாலது.

“வேதா கமங்களென்று வீண்வாத மாடுகின்றீர்

வேதா கமத்தின் விளைவறியா டுதாக்க டிசுப்பது

சொன்னவ்வா டின்னை வெளித் தோன்ற

யாந் தானாக உரைத்தவினை டிசுப்பது

என்ன பயனெ ன்வினை பாகெவ்வுது மாடுகெவ்வும

என்பதும் கவனிக்கி.

ஆகவே நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? வேதாகமங்கள்

கூறும் உண்மைப்பொருளை நாம் அறியவேதமும உண்ணும்

பரம ஆத்மானுபவம் இவற்றி லெவரிதேசம் பித்தான நாட

வேண்டும்.

வேதாகமங்க ளெல்லாம் உத்திராகத் திசாவ்வினைவகித்த உண்மை

வெளித்தோன்ற வுரைத்ததன்று. வேதாகமத்தின் விளைவு

அடிதம்:

கீழையகோபாண்டு வலம்பயசனாகது தீவிரிப்பனாகது

அமுதம் சிதாகாசத்தில் அமைந்துள்ளது. இதையே பிரம்மாந்திரமென்றும் சொல்லுவர். இந்த சிதாகாசத்திற்கு ஒரு வாயிற்கதவு உண்டு. இதற்கு ஒரு பூட்டு உண்டு. இதைத் திறந்து நிமிட மேகத்தை கங்கை என்னும் அமுது கொட்ட ஆரம்பிக்கிறது. இதை உண்ண ஆரம்பித்தால் நாளடைவில் உடலெல்லாம் ஒளிமயமாகி நரை திரை மாறி இவ்வுலகப் புற்றுக்கொல்லாம் உதிர்ந்து மெய்வழியில் மனம், காயம், சுடுபாடி டைந்து இந்தப் பூத்து உலக தேற்றங்களெல்லாம் முறைந்து மனிதன் கோதியில் வீணானந்தமடைகிறான். நாளடைவில் இந்தப் பூத்து உலகுக்குள் அம்மரிச் சித்திகள் ஓங்குகின்றன.

யாவாகிலும் குறுகியவை யாவாகிலும் நீண்டிருக்கும் கதைகள் தற்பின் அமுதம் சொட்டுகிற தென்றோம். அந்தக் கதை எப்படித் திறப்பதென்று சொல்ல வேண்டாமா? சித்தர்கள் சொல்வதாவது; அந்தக் கதைத் திறப்பதற்குச் சாவி வேண்டும். அந்தச் சாவி சித்தர்களிடத்தில் தானுள்ளது. அதை நோல்தான் பெறவேண்டுமென்று மேலைச் சொன்னோம். இந்தச் சாவியைப் பற்றி உள்ளவர் கூறுவது கவனிக்கத் தக்கது. "பெட்டியினில் உலவாத பொருள்களை வெள்ளம் போல விழுந்துப் போகிறது." என்று திறவுகோலும் எட்டாரண்டும் தெரியாத எண் கையில் கொண்டீர்; இது தருணம் திறந்ததனை எனக்கு முயல்கின்றேன் என்று கூறுவதை கவனிக்஑்பாலுது. இருப்பினும் சித்தர்கள் நூல்களில் அதனைப் பாடி வருவது காணப்படும். அவர்களுக்குத் தச்சுரிது ஆராய்வோம்.

வெப்பத்தினால் தாற்று குடாதி ஆகாய மாந்தத்தில் சென்று
அங்குள்ள குளிர்ச்சியினால் வெப்ப அலி குளிர்ந்து மழையாய்
பரிணமிப்பதுபோல, நம் உள்ளிற்கும் இரண்டு தாண்களை
(இடக்கலை, பிங்கலை; இடது நாசியில் உலாவும் முச்சக்காற்று,
வலது நாசியில் உலவும் முச்சக்காற்று) - பயனடைத்து முதலில்
அனலை சூரியகலையால் சிதாகாசத்திற்கு அனுப்பிப் பிறகு சந்திர
கலையால் சூளாவதிதால் அமுதானரை சொட்ட அரம்பகும்
யாழாய்வெடுக்கிறது.

எனச் சொல்லுகிறார்கள். இதையே திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதம் எடுத்ததாகக் கதைகளில் படித்திருக்கின்றோம்.

காலைப்பிடித் தனலையம்மை குண்டலியடிக்

கலைமதியி னூடுதாக்கி

உருகிவரும் அமிர்தத்தை யுண்டுண்டு உறங்காமல்

உணர்வான விழியை நாடி

என்று தாயுமானவர் கூறியிருப்பதைக் கவனிக்கத் தக்கது.

“பிங்கலையும் இடகலையும் மாறும்போது அழிவான சுழிமுனையில் மனதை வைத்து அசையாமலொரு மனதாய் காக்கும் போது குறியான சிவயோகம் சித்தியாச்சு, கோடி சென்மம் சித்தரைப்போல் வாழலாமே” என்று நிசானந்த போதம் கூறுவதைக் காண்க. சுழிமுனை வீட்டில் ஓங்காரித்து இருப்பது உணர்வு. அது அசைவர நிற்பின் சிவமாம். அசைவுறில் சீவனாம். ஆகவே சிவம் சீவனில் உள்ளது. சீவன் சிவத்தில் உள்ளது. ‘இதை அண்டத்திலுள்ளது பிண்டம், பிண்டத்திலுள்ளது அண்டம்’ என்பர். வள்ளலார் இந்த அமுதத்தை உண்டு என்ன பயன் பெற்றாரென்பதைக் கீழ்க்கண்ட செய்யுள் விளக்கும்.

கடல் கடந்தேன் கரையடைந்தேன் கண்டு

கொண்டேன் கோயில்

கதவு திறந்திப் பெற்றேன் காட்சியெல்லாங்கண்டேன்

அடல் கடந்த திருவமுதுண்டருளொளியாலனைத்தும்

அறிந்து தெளிந்த தறிவுருவாய் அழியாமையடைந்தேன்

உடல் குளிர்ந்தே னுயிர் கிளர்ந்தே னுள்ளமெலாந்

தழைத்தேன்

உள்ளபடியுள்ள பொருளுள்ளவனாய் நிறைந்தேன்

இடர் தவிர்க்குஞ் சித்தியெலாமென் வசமோங்கினவே

என்று வள்ளலார் சொல்லும் கோயிலின் கதவு மனிதனால் ஆக்கப்பட்ட மரக்கதவு அன்று. தன்னுள்ளிருக்கும் கதவையே அவர் அவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார். அந்தக் கதவு திறந்தது. காட்சியெல்லாம் புலப்பட்டது. திருவமுது சொட்ட ஆரம்பித்தது. அதை உண்டார். உடல் குளிர்ந்தது. உயிர்-கிளர்ந்தது. சித்தியெல்லாம்

அவர் வசம் ஓங்கின. வைகுண்ட ஏகாதசியன்று கோபுரக் கதவு திறந்து என்ன காட்சியைக் கண்டோம். உடல் குளிர்ந்ததா? உயிர் கிளர்ந்ததா? மிதிபட்டதே மிச்சமல்லவா. கோபுரமென்பதென்ன வென்பதை ஞானக்கும் மியெனும் நூல் விளக்குவதை நோக்கற்பாலது.

தேகமெனுஞ் சிவாலயமாம் - அதிற்

சென்னி சிறுவாயிற் கோபுரமாம்

காகமான விரண்டுங் காக்கொடுங்

கையாங் கோடி - ஞானப்பெண்ணே

என்கிறார்.

வள்ளலார் அக் கோயிலைப் பற்றி மற்றும் சொல்கிறார்.

கோயிலைக் கண்டங்கே கோபுர வாயிலிற்

கூசாது சென்றேனடி - அம்மா

கூசாது சென்றேனடி

கோபுர வாயினுட் சித்திகள் சித்தர்கள்

கோடி பல கோடியடி - அம்மா

கோடி பல கோடியடி

அம்மையைக் கண்டேனவனருள் கொண்டேன்

அமுதமுண்டேனடி - அம்மா

அமுதமுண்டேனடி

(சிவ நாமவளித் திரட்டு)

இவ் வமுதத்தைப் பற்றிப் புகழாத சித்தர்களேயில்லை.

அட்டாங்க யோகமும் ஆதாரமாறு மவத்தையெந்தும்

விட்டேறிப்போன வெளிதனிலே வியப்பொன்று கண்டேன்

வட்டாகிச் செம்மதிப் பாலுறலுண்டு மகிழ்ந்திருக்க

வெட்டாத பேரின்ப மென்னை விழுங்கியிருக்கின்றதே.

என்ற பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடலையும் நோக்குக.

மலையார் சிரத்திடை வானீர் அருவி

நிலையாரப் பாயும் நெடிநாடி யூடுபோய்ச்

சிலையார் பொதுவில் திருநட மாநடு
தொல்லையாத ஆனந்தக் கோதி கண்டேனே
என்பது திருமுலர் திருமொழி.
ஞானமறிந் தோர்க்கு நமனில்லா நாள்தோறும்

பானமதை யுண்டு பசியானால் - ஞானமது

கண்டா லுடல் உயிருங் காயும் வலுவாகும்

உண்டால் அமிர்த ரசமுண்

என்னும் செய்யுள் திருவள்ளுவர் ஞானத்தில்
காணப்படுகிறது.

வள்ளலார் உண்ட அமுதமே சுத்த கெங்கை. இதுவே அமிர்த
ரசம். இதுவே பகிரதன் வெகு பிரயாசையுடன் சிவன் முடியிலிருந்து
இறக்கிய கெங்கைச் சிதாசுத்திலிருந்து செரிங்கும் இந்தக்
கங்கையே மரணமிலாப் பெருவாழ்வுக்கு நம்மை உய்ப்பிக்கும்.
பாபங்களெல்லாம் போக்கும்.

மண்ணும் கல்லும் சாக்கடை நீரும் ஒன்றும் பாதியுமாகச்
சுட்டுத் தள்ளிய பிணங்களும் கலந்த கங்கா நதியில் முழுகுவதாலேயே
முத்திபெற முடியுமா? அதே உண்டு பாபங்களைத் தொலைக்க
முடியுமா? உண்மையை இனியேனும் நாம் உணரவேண்டும்.

மேற்சொன்ன வாசல் கோயில் என்பவை என்ன என்பனவற்றைத்
திருமந்திரத்தில் பார்க்கத்தக்கது. அந்த வாசல் திறந்து புரர்ப்பதற்குப்
புலனைந்தும் மணிவிளக்கென்பார் திருமுலர். அந்தச் சிதாசாசம்
உச்சியிலுள்ள தென்பார். மூலத்தைக் கண்டவராகையால் அவர்
திருமுலர் ஆனார்.

உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்

வள்ளற் பிரானாகக் வாய்கோபுர வாசல்

தெளளத் தெளிவாகக் சுவை சிவலிங்கம்

கள்ளப் புலனைந்தும் காளர் மணிவிளக்கே

தூய்மைக்குரிய கிழவன் அருண்வடி பற்றிபடி ஞாபகம்

தலையடி யாவ தறியார் காயத்தில்

தலையடி உச்சியில் உள்ளது மூலம்

தலையடி யான அறிவை யறிந்தோர்

தலையடி யாகவே தானிருந் தாரே

ஊனூரல் பாயும் உயர்வரை உச்சிமேல்
வானூரல் பாயும் வகையறி வாரில்லை
வானூரல் பாயும் வகையறி வாளர்க்குத்
தேனூறல் உண்டு தெளிதரு மாமே.

என்பதை நோக்குக.

இந்த அமுதம் என்ற நீர் எப்படி வருகிறதென்பதைத் திருமூலர் சொல்லுகிறார்.

‘விந்தும் நாதமும் மேவியுடன் கூடி
சந்திர னோடே தலைப்படி மாயிடில்
அந்தர வானத் தமுதம்வந் தூறிடும்
அங்குதி மந்திரம் ஆகுதி யாமே’

இந்த சிவநீரை உண்டால் அடையும் பயனை விளக்குகிறார் திருமூலர்.

‘தெளிதரு மிந்தச் சிவநீர் பருகி
லொளிதரு மோராண்டி லூனமொன் றில்லை
வளியுறு மெட்டின் மனம தொடுங்குங்
குளிதருங் காயங் கனகம தாமே.

அமுகண்ணி சித்தர் சொல்வதையும் பார்ப்போம்.

‘உச்சிக்குக் கீழடியோ வுசிமுனை வாசலுக்குள்
மச்சிக்குள் மேலேறி வானுதிரந் தானெடுத்து
கச்சை வடம்புரியக் காயலூர் பாதையிலே
வச்சி மறந்தல்லோ, என் கண்ணம்மா
வகைமோச மானேண்டி.’ - என்கிறார்.

‘உச்சிமேற் சென்று
உயர்வெளி கண்டோர்க்கு
இச்சிப்பிங் கேதுக்கடி - குதம்பாய்
இச்சிப்பிங் கேதுக்கடி.

என்னும் குதம்பைச் சித்தர் பாடலையும் நோக்குக.

சிரத்தில் சீவிக்கின்றவனே சிரஞ்சீவியாகிறான். (சிரம் + சீவி)
இந்த சிரத்தின் பெருமையைப் பற்றி நாம் இந் நூலில் பல
இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காண்க.

வள்ளலார் இந்த அமுதத்தை ஞானமருந்தென்றும்,
தன்னுள் தித்திக்கும் மருந்தென்றும் சொல்லலானார்.

திருமூலர்,

‘வீர மருந்தென்றும் விண்ணோர் மருந்தென்றும்
நாரி மருந்தென்றும் நந்தி அருள்செய்தான்
ஆதி மருந்தென்றும் அறிவார் அகலிடஞ்
சோதி மருந்திது சொல்லவொண் ணாதே.’

என்று சொல்வதையும் குறுப்பிடத் தக்கது.

காயத்துள் அமுதூற வுறந்
கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய,
சேயமாமலர்ச் சேவடிக் கணஞ்சென்னி
மன்னித் திகழுமே

என்னும் திருவாசக மொழியையும் நோக்குக.

சிவநீர் வேண்டுபவர் யார்?

இந்தச் சிவநீரைப் பருகும் மார்க்கத்தைக் காட்ட வல்லவர்கள்
யாராவது இருக்கிறார்களா - அவர்கள் எங்குள்ளார்கள் - என்ற
கேள்விகள் நமக்குள்ளே உதிக்கக்கூடும். “எந்தரோ மகானு பாவலு”
என்று தியாகய்யர் சொன்னபடி எத்தனையே சித்தபிரான்கள்
நம்மிடையே உலவுகின்றனர். அவர்களிருந்தால் மட்டும் போதுமா?,
நமக்கும் ஆர்வம் வேண்டுமே.

இந்தச் சிவநீர் பருகும் மார்க்கத்தைக் காட்டவல்ல வயது
மதிப்பிட முடியாத ஓர் பெரியார் சென்னையிலிருந்து 300
மையிலுக்கு அப்பால் ஓர் ஊரில் இருக்கின்றார். அவரை
அளப்பதற்கு நம்மிடம் கஜக்கோலில்லை. வாருங்கள்! போய்
பார்த்துவிட்டு வரலா மென்று சிவநீர் பருக ஆசைப்படும்
நண்பரிடம் நாம் சொல்வோமானால் அவர், “வருகிறேன்!
வியாபாரம் தொடங்கி ஒரு மாதந்தான் ஆகிறது அதுவுமன்றி
உன் மனைவிக்கு உடல் நலமில்லை. அந்தப் பெரியார்
இருக்குமிடம்வரை கார்போகுமா?, அவர் நாம் கேட்கும்

கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்வாரா? போனவுடன் கடவுளைக் காட்டுவாரா? அவ்விடத்தில் சாப்பாட்டுக்கு வசதியுண்டா? மாலை காபி இல்லாவிடில் தலைவலிக்குமே. கூட்டம் அங்கு நிறைய இருக்குமா? கூட்டமென்றால் எனக்குக் கிஞ்சித்தும் பிடிக்காதே.' என்றெல்லாம் சரமாரியாகக் கேள்விகள் போடுவார்.

இப்படிப்பட்ட அபாத்திரர்களுக்கா இப்பெரியார்கள் கோயில் கதவு திறக்கும் வழியைக் காட்டுவார்கள்? இவர்களுக்கா அவர்கள் சாவியைக் கொடுப்பார்கள்? சிறிதும் விழைவு இல்லாதவர்க்கு எவ்வாறு இவை சித்திக்கும்? பாத்திரமறிந்தல்லவா பிச்சையிடுவார்கள். அபாத்திரத்திற்கு பிச்சையிடின பரபோகம் குன்றிவிடுமென்று திருமூலர்

திலமத் தனையே சிவஞானிக் கீந்தால்

பலமுத்தி சித்தி பரபோக மும்தரும்:

நிலமத் தனைபொன்னை நின்முடர்க் கீந்தால்

பலமற்றே பரபோகமும் குன்றுமே

என்றும்,

கோல வறட்டைக் குனிந்து குளகிட்டுப்

பாளைக் கறந்து பருகுவதே யொக்குஞ்

சீலமும் நோன்பும் இல்லாதவர்க் கீந்து

காலங் கழிந்த பயிர துவாகுமே -

என்பதையும் அறியத்தக்கது.

அபாத்திரர்களுக்கு ஈவதால் பெரும் பிழையாகு மென்றும், கொடுப்பவன் நரகக்குழியில் விழுவனென்றும் சொல்கிறார் திருமூலர்.

இராமலிங்க வள்ளலார் பரமபத நாட்டிற்குப் போகும் நெறியைக் காட்டுகிறேன் வாருங்கள் என்று கூவிக் கூவி அழைத்தார். மூலபண்டாரம் வழங்குகிறேன் முந்துங்கள் என்றார். செகத்தார் சேர வந்தனரா? ஆனால் மக்கள் அவருக்கு என்ன பதில் கொடுத்தார்கள் என்பதை வள்ளலாரே வாய்விட்டுக் கூறி வருந்துகிறார்.

திருத்தமுடையோர் கருணையாலிந்த வுலகில்
 தியங்குவீரழியாச் சுகம்
 சேருலகமாம் பரமபதமனை யடையுநெறி
 சேர வாருங்கனென்றால்
 இருத்தினிய சுவையுணவு வேண்டும் மணியாடை தரும்
 இடம் வேண்டும் இவைகயெல்லாம்
 இல்லையாயினும் இரவு பகலென்ப தறியாமல்
 இறுகப்பிடித்தனைக்கப்
 பெருத்த முலையோடு இளம் பருவமுடன்
 அழகுடைய
 பெண்ணகப்படு மாகிலோ நீர்
 பேசிடும் பரமபத நாட்டினுக்குப் பிறகிதோ
 வருவ மென்பார்''

என்று கடிந்து பாடுகிறார்.

ஆகவே மக்கள் மனமார வேண்டி விரும்பும் பரமபத நாடு
 எத்தகைய தென்பதை வள்ளலார் பச்சையாகச் சொல்லி
 விட்டார். அமுதம் சாப்பிட எல்லோருக்கும் ஆசைதான்.
 விலைக்குக் கிடைத்தாலோ பணம் பெற்றவன் வாங்கி,
 உட்கார்ந்த இடத்திலேயே உண்டுவிட்டு உடலை
 தேற்றிக்கொண்டு பல பெண்களை மணந்து கொள்வான்.
 ஏழைகள் வயிற்றில் எரி நெருப்பைப் போட்டுக்
 கள்ளமார்க்கெட்டில் பணம் சம்பாதிப்பான். ஆனால் இந்த
 சிவநீர் அப்படிப்பட்ட நபருக்குப் பலகோடி மைல் தூரத்தில்
 ஒடி ஒளிந்து கொள்ளும். களங்கமற்ற அன்பும் பண்பும்
 நிறைந்த உள்ளத்தில் குடிகொள்ளும் நீரே சிவநீர், கைலையங்
 கிரியாகிய சிதாகாசத்திலுள்ளது இந்த கங்கை. இந்தச்
 சிவநீரையுண்டு சாகா நிலையை அடைந்தவர்களே
 சித்தர்கள்.

சித்தர்கள் நெறி

இப்படி நமனை வென்ற ஞானசித்தன் நவகிரகங்களின்

கோளாறுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன். வேண்டுமாயின் தானே உயிர்களைப் படைக்க வல்லவன். விசுவாமித்திரன் திரிசங்கு சுவர்க்கத்தைப் படைத்தது போல் பல உலகங்களைப் படைக்கவும் வல்லவர்கள். இறந்தோர்களை உயிர்ப்பிக்க வல்லவர்கள். ஞானசம்பந்தர் அவ்விதம் செய்தாரென்பதை நூல்கள் மூலமாய் அறிகிறோம். அந்த வல்லமையைக் குறித்து நாம் எள்ளளவும் ஐயப்பாடடைய வேண்டியதில்லை. சித்தர்கள் பூத உடலுடன் உலாவலாம். ஒரே காலத்தில் தங்கள் பூதவுடலுடன் பல இடங்களில் காட்சியளிக்கவும் வல்லவர்கள்.

சித்தர்கள் நெறியில் பலர் பூத உடலில் உலாவுகின்றனர். அவர்கள் பல பதவிகளில் உள்ளனர். சிலர் ஆரம்பப் பள்ளியிலும், சிலர் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் மற்றும் சிலர் கல்லூரிகளிலும் உள்ளனர். அவர்களில் சிலர் உட்கார்ந்த இடத்திலேயே அமர்ந்திருக்கின்றனர். சிலர் படுத்த படுக்கையாகவே இருக்கின்றனர். சிலர் உலாவிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் தோற்றம் போலவும் உண்டு. யாரையும் எதையும் கேட்பதில்லை. அன்புடன் ஏதாவது கொடுப்பின் அந்த அன்பைப் பாராட்ட அதைப் பெற்றுக் கொள்வர். இப்படிப்பட்ட மகான்களின் தரிசனம் நம் போன்றவர்களுக்கு மிக்க நலனைத் தரும். வழி தெரியாதவனுக்கு வழி தெரிந்தவன்தான் வழியைக் காட்ட முடியும். பல மகான்கள் பரமபத நாட்டின் எல்லைகளில் உலாவி மகிழ்கின்றனர். அவர்களில் பலர் நம்மிடம் பேசமாட்டார்கள்: சிலர் பேசுவர், பேசினும் நமக்குப் புரியாது. ஒரு தனி மொழியாகவே அது காட்சி அளிக்கும். சுவாமியார் என்ன சொல்கிறாரென்று நம் பக்கத்தில் உள்ளோரைக் கேட்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். நமக்கு முதலில் அவர்களிடத்தில் வெறுப்பு கூடத் தோன்றக்கூடும். லௌகீக ஆசாரமும் உலகியல் நடைமுறையும் அவர்களிடத்தில் இருக்காது. பல்லைத் துலக்க மாட்டார்கள். குளிக்க மாட்டார்கள். அழுக்கடைந்த கந்தை துணிகளையோ, கோணிப்பைகளையோ கட்டிக்கொண்டிருப்பர். சிலர் நிர்வாணமாகவே இருப்பர்.

சித்தர்கள் வழிபாடு

இப்படிப்பட்ட பெரியார்களைத் தரிசிப்பதனால் பயன் யாது? அவர்கள்தான் பேசுவதில்லையே என்ற ஐயப்பாடுகள் நமக்குள் தோன்றுவது தவறாகாது. 'நல்லோரைக் காண்பதும் நன்றே' என்பது முதுமொழி. சித்தர்கள் தங்கள் பார்வையின்

மாத்திரத்திலேயே நம்மைப் பக்குவப்படுத்தக் கூடியவர்கள். தண்ணீரில் நூல் இழுத்துச் செல்வது போல் மீன் தன் முட்டைகளை இட்டுக் கொண்டே போகும். அந்த முட்டைகளைக் அம்மீன் திரும்பிப் பார்த்த அளவில் அவை குஞ்சுகளாகி விடும்.

தண்ணீரிலிருக்கும் மீன்கள் தண்ணீரில் கருவை வீழ்த்திக் கண்ணினாற் பார்க்கும் போது கயலுருவானாற் போல நண்ணிய குருவைக்கண்டு நாதனல்லுருவைச் சேர்த்து விண்ணின் மேனாகை நாதர் மெல்லடி வென்பார் நெஞ்சே

என்னும் செய்யுள் நமக்கு ஆதாரமாயுள்ளது. ஆகவே சித்தர்கள் பார்வை ஒன்றே போதும். அந்தப் பார்வையினாலேயே உயர்ந்த தீட்சையுண்டாகின்றது.

மற்றும் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே நாம் புகுந்து விட்டால் போதும். அவர்களை நாம் மறுமுறை சந்திக்காவிடினும் பரவாயில்லை. அவர்கள் இருந்த இடத்திலிருந்தே நம்மைப் பக்குவப்படுத்தக் கூடிய வல்லமையால் ஆட்கெள்வர்.

உதாரணமாக, ஆமையானது தன் முட்டைகளைக் குளக்கரையில் வைத்துவிட்டு குளத்தின் நீரில் உலாவிக் கொண்டிருக்கும். என்றோ ஒரு நாள் தன் முட்டைகளை நினைத்த மாத்திரத்தில் அம்முட்டைகள் குஞ்சுகளாக வெளிப்படும், என்பதைக் கீழ்க்கண்ட செய்யுள் விளக்கும்.

குளத்திலே கிடக்குமாமை குளக்கரை முட்டையிட்டுக் குளத்து நீர்க்குள்ளிருந்து குறிப்புடனினக்கும் போது களத்திலே புதைத்த முட்டை கருவுரு வானற் போலுன் உளத்திலே நாகை நாத ருருவறிந்துணர்வாய் நெஞ்சே!
என்பதை கவனிக்கவும்.

சித்தர்கள் சமாதரி நிலை

சித்தர்கள் மக்கள் நலனுக்காகப் பல இடங்களில் பூத உடலுடன் தோன்றி ஆங்காங்கிருக்கும் மக்களுக்கு மருந்து, மந்திரம் முதலியவைகளைத் தந்து உடற்பிணிகளையும், மனப்பிணிகளையும் போக்கி வந்தனர். ஓர் மரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்து கொள்வர். அம் மரத்தின் வேர்பட்டை, பூ, காய், பழம், இலை கொழுந்து முதலியவைகளைப் பிணிக்குகந்தவாறும், வயதிற்குகந்தவாறும்

மக்களுக்குக் கொடுத்து மருத்துவம் செய்வர். நாளடைவில் சமாதியடையப் போவதாக மக்களுக்குச் சொல்வர். ஓர் குழியில் உட்கார்ந்து மண்மூடச் சொல்வர். ஆனால் அவர்கள் அக்குழியில் பிணமாவதில்லை. அந்த உடலை அங்கே உயிருடனேயே வைத்திருப்பர். ஒரே காலத்தில் பல இடங்களில் ஒரே உருவத்துடன் சமாதியடைவர். அவ்வுடல் பல்லாயிரக் கணக்கான வருடங்கள் அழியாமலிருக்கும். அதையே பெரியோர் சீவ சமாதியென்பர். சீவசமாதி அடைந்த இடத்திலுள்ள மரங்களே பின்னர் தல விருட்சங்களாயின.

அந்த சமாதிகளின் பேரிலேயே மக்கள் பெரிய பெரிய ஆலயங்களை அமைத்தனர். நாளடைவில் அப் பெரியோர்களின் முக்கியத்துவத்தைப் பல காரணங்களினால் பாராட்டாமல், அவர்களின் சமாதிகளின் பேரில் பலவிதமான உருவங்களை அமைத்து அவைகளை வழிபடலாயினர். பின்னர் ஆலயங்கள் அப் பெரியார்களின் சமாதிகளென்று சொல்லிக் கொள்வதற்கும் அருவருப்படைந்தனர். அவ்வாலயங்களைச் சித்தர்கள் சமாதி நிலையங்களென்று குறிப்பிடுவது நம் சமுதாயத்துக்குப் புறம்பான தென்றும் கருதவாயினர்.

தலங்களும் மகான்களும்

தல விருட்சங்கள் என்பன சித்தர் வசித்து வந்த மாளிகைகளாகும். எனவே அவர்கள் இடத்தில் உள்ள அம்மரங்களைக் கொண்டே மக்களுடைய பல பிணிகளை நீக்கி வந்தனர் என்பதை குறிப்பிட்டோம். அவ்விடங்களிலேயே சித்தர்கள் சமாதியடைந்து மக்களுக்கு அவைகளை அருள் இடமாக அமைத்தனர். அம்மகான்கள் யார் யார் எந்தெந்த ஆலயங்களில் அருளை அமைத்தனரென்பதை குறிப்பிடுவோம்.

மகான்களின் பெயர்

அடங்கிய தலங்கள்

1. அகத்தியர்

அனந்தசயனம்

2. கும்பமுனி

கும்பகோணம் (கும்பேசுவரர் ஆலயம்)

3. புலத்தியர்

பாபநாசம், (ஆவுடையார்

- கோவில்)
4.திருமூலர்	சிதம்பரம், திருமூலவீர்க்கம்.
நெடுங்குன்றம்
5.திருமூலர் நோக்கம்	மேலை சிதம்பரம்
6.சட்டமுனி	சீர்காழி, சீரங்கம்
7.கோரக்கர்	திருக்கோணமலை
8.கருவூரர்	திருக்காளத்தி
9.பதஞ்சலி	அழகர்மலை
10.அழகண்ணர்	நாகப்பட்டணம்
11.நாரதர்	திருவிடைமருதூர்,
கருவைநல்லூர்
12.இராமதேவர்	அழகர்மலை
13.மச்சமுனி	திருப்பரங்குன்றம், மயிரேசகம்,
திருவானைக்காவல்
14.மார்க்கண்டேயர்	கருவைநல்லூர்
15.கொங்கணர்	திருப்பதி, கோடித்துறை.
திருக்கணங்குடி
16.பாம்பாட்டி சித்தர்	திருஞ்ஞாலம், துவாரகை
17.புண்ணாக்கீசர்	நண்ணாசேர்
18. காசிபர்	ருத்ரகிரி
19. வரதர்	தென்மலை
20.கன்னி சித்தர்	பெருங்காவூர்
21.தன்வந்திரி, வசிட்டர்	வைதீசுவரன் கோவில்
22.கோரக்கர், போகர்	திருக்கழுக்குன்றம்
23.நந்தி, விசுவாமித்
-திரர்	காசி, திருவாவடுதுறை,
காளங்கி
24.கடுவெளி சித்தர்	திருக்காஞ்சிபுரம்

25. இடைக்காடர், திருவருணை,சேது, திருவிடை
கௌதமர் - மருதூர்
26. கமலமுனி,சுந்திரா மதுரை,ஆரூர், திருவாஞ்
னந்தர் சியம்
27. சுந்தரர் வாரிட்சம்
28. காளாங்கி திருக்கடவூர்,
திருப்பனந்தாள்
29. வால்மீகி, அகப்பை எட்டிக்குடி,திருவையாறு
சித்தர்
30. போகநாதர் பழநீ, கதிர்காமம்,
திருச்செந்தூர், திருத்தணிகை,
திருப்பரங்குன்றம்.

தென்னாட்டிலுள்ள மேற்குறிப்பிட்ட அரும்பெரும் தலங்களிலாவது, தல வரலாறுகளிலாவது சித்தர்களைப் பற்றி, ஒன்றிரண்டு ஆலயங்கள் தவிர, மற்றவைகளில் ஒரு குறிப்பும் காணப்படவில்லை. சைவ சித்தாந்தத்திற்குச் சித்தர்களின் தத்துவங்களில் சில முரண்பாடுடையனவாகச் சிலர் கருதுவதாலுண்டாகும் பிழையின் பயனாக அவ்விதப் புறக்கணிப்பு இருக்கலாமென்று ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர்.

எது எப்படி இருப்பினும், அந்தந்த தலங்களின் அந்தந்த சித்தர்களின் நாமத்தை, மக்கள் அறியுமாறும் தல வரலாறுகளில் இந்தச் சித்தர்களைப் பற்றி குறிப்பிடுவதும் மிக மிக முக்கியமென்பதை மக்கள் அறியமாற் போயினர்.

தன்னை யறிவதே தலைவனை யறிதலாம்

சுருவ அண்டபிண்ட சரா சங்கட்கும் ஆதி முதல்வனே ஈசன். அவனே பராபரம், பரமான்மா, பிரமன், அறிவு. இவன் தூய்மையுடைய பளிங்குக் கண்ணாடி போல் தன்னுள்ளே விளங்குகின்றான். ஆயினும் அனந்தமான சீவன்கள் இக் கண்ணாடியிலுள்ள பிரதிபிம்பத்தை நோக்க வல்லமையற்றுள்ளன. ஒரு கண்ணாடியை வெளிச்சத்தில் வைத்துவிட்டு ஒருவன் இருளில் நின்று கொண்டு அக் கண்ணாடியை நோக்கினால் தன் உருவம்

தோன்றுது. கண்ணாடி ஒளியில்தான் உள்ளது. ஆயினும் அவனுக்கு அக் கண்ணாடி பயன் தராதுபோகும். கண்ணாடியை இருளில் வைத்துவிட்டுத் தான் வெளிச்சத்தில் நிற்குகொண்டு பார்க்குமளவில் தன் பிரதிபிம்பத்தைத் தெள்ளெனக் காண்கிறோம். அது போல அறிவின் அருட்காட்சி கிட்டவேண்டுமாயின் தன்னிடத்தில் ஒளி தேவை, ஆகவே கடவுள் சொருபத்தைத் தரிசித்தலென்பது தன்னைத் தரிசித்தலேயாம் அதையே பட்டினத்தார்.

‘ஊனுக்குள் நீனின்றிலா வினதைக் காணாமல்
நானென் றிருந்து நலமிழந்தேன் பூரணமே’
‘உடலுக்குள் நீ நின்று லாவினதைக் காணாமல்
கடல்மலைதோறுந் திரிந்து காலலுத்தேன் பூரணமே’
‘என்னை யறியாம லெனக்குள்ளே நீயிருக்க
உன்னை யறியாம லுடலழிந்தேன் பூரணமே’
‘எனக்குள்ளே நீயிருக்க வுனக்குள்ளே நானிருக்க
மனக்கவலை தீர வரமருள்வாய் பூரணமே’

என்று அறைகூவினதை சுவனிக்கற்பாலது.

‘தன்னை யறியத் தனக்கொரு தீங்கில்லை
தன்னை யறியாமற் றான்கெடு கின்றான்
தன்னை யறியு மறிவை யறிந்தபின்
தன்னை யர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே’’

என்றும்.

அவனி வனாகும் பரிசுறி வாரில்லை
அவனி வனாகும் பரிசுது கேள்
அவனிவ னோசை ஒளியினுள் ஒன்றிடும்
அவனிவன் மட்டம தாகநின் றானே

என்றும் திருமந்திரம் கூறுவதைக் காண்க. அதாவது சிவமும், ஆன்மாவும், ஓசையும், ஒளியும் போல உள்ளே ஒன்றாய் நிற்கும். சிவமும் உயிரும் பிரணவத்தில் நிலை பெற்றன.

‘உன்னைத் தந்தனை செந்தாமரைக் காடனைய மேனித்
தனிச்சுட்டரே இரண்டு மில் இத்தனியனேற்கே

என்னும் திருவாசக மொழியையும் சிந்திக்கற்பாலது.

சிவத்தையடைந்ததால் தனியனென்றார். சரீரத்தில் சிவம் வியாபித்திருப்பதால் தூல சூக்கும் சரீரங்கள் இரண்டும் எனக்கில்லை என்றார்.

தத்துவத்தைப் பார்த்துமிகத் தன்னை யறிந்தறிவால்
உய்த்துனைத்தான் பாராம லுய்வாரே பூரணமே
என்று சொல்லலானார் பட்டினத்தார்.

நானதுவாய் நிற்கும் வண்ணம் -வெண்ணிலாவே ஒரு
ஞானநெறி சொல்லு கொண்டாய்-வெண்ணிலாவே
ஞானமாய் விளங்கும் வெண்ணிலாவே-என்னை
நானறியச் சொல்லு கண்டாய் வெண்ணிலாவே
என்று இராமலிங்க வள்ளலாரும் சொல்வதைக் காண்க

‘தன்னை யறியார் தலைவன் தனையறியார்
முன்னை பின் முடியறியார்-பின்னைக்
குருக்களென்றும் பேரிட்டுக் கொள்ளுவார்
தெருக்கடனிலே சிலர்’

என்று-சி வபோக சாரம்.

கூறுவதும் காண்க.

வினைகள்

தன் சொரூபத்தைத் தான் அறியாததற்குக் காரணம் அவன் செய்த ஊழ்வினையேகும்.

‘இருவினைப் பகுதியாலே யெடுத்திந்த தேகந்தன்னை
மருவிய நானானென்று மாயையிலழிந்தாய் நீ தான்
குருவினற் குறிப்பைப் பார்த்துக் குண்டலி வழியே
சென்றங்

குருவினானாகை நாதருண்மையையுணர்வாய் நெஞ்சே’
என்னும் நெஞ்சறி விளக்கத்தில் காணும் செய்யுளை
நோக்கற்பாலது.

இவ்வாறு சீவன் பிராரத்த வினைகளாலும் ஆகாமியமாகிய
புதிய வினைகளாலும் இருளின் பிடிப்பில் இடர் படுகின்றது இவ்

வினைகள் சன்ம சன்மாந்திரங்களுக்குச் சீவனைத் தொடர்ந்து சென்றுகொண்டிருக்கும். பிறவிக்கடல்பெருகுந்தன்மையுடையதாய் நிற்கும். இதை உயர்ந்த விவேகியானவன் பிராரத்த வினையைத் தேவ கட்டளை என்று திருப்தியாய் அனுபவித்துக்கொண்டு ஆகாமியமாகிய புதிய வினைகளைச் செய்யாது இருப்பன். தத்துவஞானிகளோ எல்லா வினைகளையும் பிசைந்து நசுக்கி விடுவர். “தன்னையறிந்திடுந் தத்துவ ஞானிகள், முன்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பார்கள். பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவார்கள் சென்னியில் வைத்த சிவனருளாலே” என்ற திருமந்திரத்தையும் நோக்குக.

இவ் வினைகள் சிவ சிருட்டியல்ல. சீவ சிருட்டியேயாம். இவைகளுக்கு மூலமாயுள்ள சித்த விருத்தகள் பதினான்காவன. அவை விவரம்.

1. காமம்	இச்சை, தன தானியாதிகளை
மேன்மேலும் தேடுந்தன்மை
2. குரோதம்	சினம், பூசல்
3. உலோபம்	ஈயாமை
4. மோகம்	தான் தேடிய பொருள்மீதுள்ள
அதி விருப்பம்
5. மதம்	செருக்கு, கருவம்
6. மாற்சரியம்	பொறாமை
7. இடும்பை	அவமதிப்பு, உதாசினம்
8. வேட்கை	பல திறத்த நசை என்னும்ஆசை
9. ஈரிடை	நமக்குற்ற துன்பம் பிறருக்கும்
வரல் வேண்டுமென்று எண்ணும்
ஒருவகைப் பொறாமை.
10. தர்ப்பம்	தன்னையே உயர்த்திப் பேசும்
இயல்பு
11. இராகம்	பரதார கமன விருப்பம்
12. துவேஷம்	பிறர் செய்த தீமை கருதி அது

- போன்றதை அவர்க்குத் தானும்
செய்யுந் தன்மை
13. இடம்பம் பிறர் கண்டு புகழுமாறு
பொருந்தாது அளிக்கும் தானம்
முதலியன
14. அகங்காரம் தானென்னும் அகந்தை
இந்தப் பதினான்கும் நசித்தாற் பிறப்பும் இறப்பும் நசியும்

வினைகளை நீக்கும் உபாயம்

பிறப்பு இறப்பு நீங்க நான்கு வழிகளாக சரியை கடிாடியை, யோகம், ஞானம் உள்ளன எனச் சித்தர்கள் சுருங்கக் கூறினர். சரியை என்பது மன்னுயிரைத் தன்னுயிரைப் போலெண்ணுவது. குருமொழி தப்பா திருப்பது கிரியை. அலையும் மனம் ஒடுங்குவதே யோகம், எப்போதும் தற்பரமாய் நின்றதுவே ஞானம் என்றும் விளக்கியுள்ளனர். முதல் மூன்றைப் பற்றியவன் ஞான மெய்துவன் எனக் கூறுகின்றனர். மற்றும் சில சித்தர்கள் சரியை என்பது தேட வேண்டுமென்று எண்ணுவது, கிரியை என்பது தேடுவது. யோகம் என்பது கிடைத்ததை எடுப்பது, ஞானம் என்பது எடுத்ததை அனுபவிப்பதென்பர்.

“பலனை உத்தேசித்துச் செய்யும் சற்கருமங்களினால் அவைகளை அனுபவிக்க வேண்டி மீண்டும் பிறவியை அடைவோம். பாவம் செய்வார் அதனை மறைவாகச் செய்து அதன் பலனை அனுபவிப்பது போல சற்கரும் புண்ணியஞ் செய்வார்களும் அதனை மறைவாகச் செய்தல் வேண்டும்,” அவ்வாறன்றிப் புண்ணியத்தைப் புகழ்ந்து கூறிக் கொள்வாரேல் அதனை அழிப்பவராவர்.

ஒருவனுடைய சீவன் மறைபொருளாயிருப்பது போல, பாவ புண்ணியங்களும் மறைபொருளாயிருத்தலினால் மனிதர் மனம்போன போக்கில் நடக்கின்றனர். தெய்வமுண்டென்று ஒருவன் உறுதி கொள்வானாயின் இரகசியமாகவும், எவ்வித பாப கிருத்தியத்தையும் செய்யான். ஒருவன் பாபம் செய்து மேன்மையாக உயிர் வாழ்வதைவிட இழி தொழிலாளர்க்கு ஊழியஞ் செய்து வாழ்தல் மிகவும் நன்று.

வைத்து மறந்துவிட்ட பொருளை நினைவாற்றலால் கண்டுபிடிப்பதன்றிக் கருமத்தாற் கண்டுபிடிப்பதில்லை. அதுபோல் அஞ்ஞானமாகிய இருளைப் பரமான்மாவின் சிந்தனையாலே அகற்றி ஞானத்தை அடைதல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட ஞானி தன் முற்பிறப்புகள் எல்லாம் அறிதல் கூடும். இஞ்ஞானம் கருமத்தாற் கூடுவதன்று. புத்தருக்கு ஞானோதயம் கிடைத்தவுடன் தன்னுடைய ஐந்நூறு முற்பிறப்புகளை கண்டாரென்பது மரபு. இவ்விதச் சித்தியைக் கருமத்தாற் பெற இயலாது.

நிட்காம கருமங்களும் முக்திக்குச் சாதனங்களாம். இவற்றுள் சிவபூசை செய்வதைக் காட்டிலும் அணுவுக்கணுவாய் ஈசுவரன் லயித்திருக்கும் பசிப்பிணி, உற்பிணியால் வருந்தும் வெற்றருக்கும் ஏழையார்க்கும் சேவை செய்வதே உயர்ந்த சாதனையாகும் என்பது சித்தர் கண்ட செந்நெறியாகும்.

சித்தர்கள் வாசம்:

தென்னாட்டில் சித்தர்கள் என்றால் பதினெண் சித்தர்கள் என்றே அறிவர். சிலர் 21 சித்தர்கள் என்பர். சிதம்பரம் நடராஜர் கோவிலில் ஆயிரம்கால் மண்டபத்தில் 21 சித்தர்கள் தலங்களை அழகாகச் சித்தரித்துள்ளனர்.

சித்தர்கள் தென்னாட்டில் மாத்திரமின்றி எல்லா நாடுகளிலிலும் உள்ளனர். நவநாத சித்தர்களென்றும், அந்த நவநாதசித்தர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருகோடி சீடர்கள் உண்டென்றும் ஆக நவகோடி சித்தர்கள் உள்ளனரென்பதும் மரபு.

‘ஆடையிலே விண்ணுக்குட் சித்தர் கோடி

யந்தந்த மலைகளினால் தாக்க கோடி

உடையிலே யண்டத்தில் முனிவர் கோடி

உற்றுநின்ற பதமளவும் ரிஷிகள் கோடி’

என்று சட்டை முனி சொல்வதைக் காண்க. சித்தர் மரபைச் சார்ந்தவர்கள் பலர் கடலினுள்ளும், மலைகளிலும் குகைகளிலும், பூமியினுள்ளும், காடுகளிலும், நாடுகளிலும் சஞ்சரித்து வருகின்றனர் என்பதை மேலே பார்த்தோம். தண்ணீருக்குள்ளே எப்படி மனிதன் வாழ முடியுமென்ற அசங்கை நமக்குத் தோன்றலாம். அது சித்தர்களுக்கே முடியும். பஞ்ச பூதங்களைத் தன் வயப்படுத்தியவர்கள் சித்தர்கள். நெருப்பின் மத்தியிலும், இருப்பார். அவர்களை நெருப்புச்

சுடாது. அதேபோல அவர்களுக்குக் காற்றும் அவசியமில்லை. தண்ணீர் அருந்தாமலும், காற்றைப் புசிக்காமலும் இருந்த ஒரு சாதுவை என் வீட்டிலேயே நான் 45 நாட்கள் வைத்திருந்தேன். இப்பொழுதும் அவர் கோயமுத்தூர் மாவட்டத்தில் பொள்ளாச்சியின் அருகே உயிருடன் இருக்கிறார். இம்மகான் சித்தர் மரபைச் சேர்ந்தவர். இவ்வாறு மக்கள் அறியப் பூமிக்குள் செல்வதையே சீவசமாதி என்பர்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்துச் சங்கரன் கோவில் தாலுகாவில் பாம்பன் கோவில் சந்தை என்ற ஒரு கிராமமுண்டு. அக் கிராமத்திலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் வெள்ளைப் பிள்ளையார் கோயில் என்று ஒன்றுள்ளது. அக் கோயிலின் வட பாரிசத்தில் 15 அடிக்குள் ஒருமகான் 1964-ஆம் ஆண்டில் சீவசமாதியடைந்தார். அச்சமயம் நான் மாவட்ட நீதிபதியாகத் திருநெல்வேலியில் பணியாற்றி வந்தேன். அக் கோயிலுக்குப் பூசை செய்துவருபவர் ஒரு தெலுங்கு பிராமணர். ஒருநாள் மாலை அக் கோயிலுக்கு வந்து, அந்தப் பிராமணப் பூசாரியிடம் சென்று தான் மறுநாள் சமாதி அடைய வேண்டுமென்றும், கோயில் பக்கம் ஆறடி பூமியில் ஒருபள்ளம் தோண்டித்தர முடியுமா என்றும் வினவினார். அந்த பூசாரி இந்தச் சாதுவின் உடல் வன்மையைப் பார்த்து இவராவது சமாதியாவதாவது, இது ஏதோ மோசம் என்று நினைத்துச் சிரித்தாராம். ஆனால் சாது அவரை அதோடு விடவில்லை.

அப்பூசாரியை உட்கார வைத்து அப்பூசாரியின் மூன்று பரம்பரையில் தோன்றியவர்களுடைய சீவிய சரித்திரத்தை ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லி முடித்தார். அதைக் கேட்ட அப் பூசாரி அம் மகானின் திருவடிகளுக்கு வணக்கம் செய்து உடனடியாகக் குழி வெட்டித் தயார் செய்துவிட்டார்.

மறுநாள் காலை 8 மணி. யாரோ சாமியார் சமாதியடையப் போகிறாரென்று வதந்தி சுற்று வட்டாரங்களில் பரவியது. ஏராளமான மக்கள் கூடினர். சாது குழியில் இறங்கிப் பத்மாசனமிட்டு அமர்ந்தார். 'ஓம்' என்ற ஒரு பெரிய நாதம் கிளம்பிற்று. அதனுடன் தீச்சுவாலை 30 அடி அளவுக்குச் சுற்றிலும் வீச ஆரம்பித்தது. யாரும் அருகே போக முடியவில்லை. 45 நிமிடங்கள் அப்படிக் கழிந்தன. நாதம் அடங்கியது. சுவாலையும் குளிர்ந்தது. சாது உட்கார்ந்த நிலையிலேயே இருந்தார். அவர் முன்னாள் குறிப்பிட்டபடி குழியில் மண்போட்டு மூடிவிட்டனர். இந்தச்

சம்பவம் நடந்த 20 - ம் நாள் நான் அங்கு சென்று நுணுக்கமாக விசாரித்து நடந்த உண்மையைக் கேட்டு ஆனந்தமடைந்தேன். இப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஓர் சிறிய சமாதிக் கட்டிடமும் கட்டியுள்ளனர். சமாதி அடைந்த 48-ஆம் நாள் அக்கட்டிடம் கட்ட அடி வாரம்போட மண்ணைத் தோண்டினர். அச்சமயம் தெரியாமல் அம்மகானின் இடது தோள் பக்கம் மண்ணை எடுத்து விட்டார்கள். அப்பொழுது இடதுதோள் நல்ல நிலைமையில் இருப்பதைக் கண்டனர்.

இன்றும் மக்கள் திரள்திரளாகச் சென்று அம் மகானின் அருளைப்பெற்று நலமடைகின்றனர். உலகமெல்லாம் வெள்ளம் புரண்டாலும் அந்தப் பகுதிகளில் மழை பெய்யாது. அப்படிப்பட்ட இடம் இன்று தண்ணீர்ச் செழிப்புடன் விளங்குகிறது.

இங்கு இந் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுவதன் நோக்கம் சித்தர்கள் பூமியினுள்ளும் வாழ்கின்றனர். வால்மீகி முனிவர் மேல் பாம்புப் புற்று வளர்ந்து அதனுள் அவர் பல வருடங்கள் இருந்தாரென்றும் நாம் படித்திருக்கிறோம். அது அவர்களால் முடியுமென்பதை காட்டுவதற்கே யாம். பஞ்சபூதங்களைத் தன் வயப்படுத்தியவர்கள் சித்தர்கள் என்பதை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

இப்படிப் பல இடங்களில் பஞ்சபூதங்களை வென்ற மகான்கள் பலர் இருக்கின்றனர். கன்னியாகுமரி கோயிலின் பின் கடலின் ஓரமாய் ஓர் அம்மையார் இன்றும் உலாவிக் கொண்டுள்ளார். இரவும் பகலும் தனித்து வாழ்கின்றார். அவருக்குத் துணை 5, 6 நாய்கள்தான். அவர்களின் பிரபுத்துவத்தையும் இறைநிலையையும் ஏட்டில் எழுதமுடியாது. நேரில் அவர்களை தரிசித்துப் பயன்பெறுவதே சிறப்பாகும். அவ்வம்மையும் கடல் கொந்தளிப்பிலும் குமுறலிலும் கூடத் தரையில் நடந்து செல்வதுபோல் கடலில் இறங்கி நடந்து போவார். பஞ்சபூதங்களைத் தன் வயப்படுத்தும் வல்லமை சித்தர்களுக்கு உண்டு என்பதற்கு இது ஒரு சுவையான சான்று. சித்தர்கள் ஆகாய மார்க்கத்திலும், உலாவிக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் பல நிறமுள்ள விமானங்களில் போவதை நம் மக்கள் பார்த்தும் இருக்கின்றனர். இதை 'Flying saucers' என்று சொல்லி முடித்துவிடுகின்றனர் நம் உலகோர். போகர் 1000 நபர்கள் ஏறிச் செல்லும் விமானத்தை செய்து அத்தனை பேர்களையும் மெக்காவிலிருந்து சைனா நாட்டிற்குக் கொண்டு போனதாக சித்தர்கள் பழம்பெரும் ஏடுகளில்

காணப்படுகிறது. சித்தர்கள் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றியும், பிராணாயாமத்தைப் பற்றியும் என்ன கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளரென்பதை ஆராய்வோம்.

பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்குதல்:

பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்கினால் தான் முத்தியடைய முடியுமென சமயவாதிகள் சொல்லுவது முற்றும் முரண்பாடான தத்துவமென சித்தர்கள் சொல்கின்றனர். பஞ்சேந்திரியங்களை அடக்கினால் அவன் பிணத்துக்குச் சமமானவனெனச் சொல்கின்றார் திருமூலர். அந்த நிலைமையை அசேதனம் என்கின்றார்.

அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்

அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கிலை

அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனமாம் என்றிடு

அஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே

- திருமூலர்

என்னும் செய்யுளும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாலது.

‘பார்தனிலே அறுபத்து நாலு யோகம்

ஆறப்பா யிருக்குதென்று வெவ்வேறாக

அலைந்த லைந்து கெட்டவர்கள் னந்தகோடி’

என்கிறார் காசுபுசுண்டர், மற்றும் சிலர் நாக்கின் கீழுள்ள நரம்பை வெட்டி, வெட்டி அந் நாக்கின் நுனியினால் சுவாச துவாரங்களை அடைப்பது ஒரு சாதகமெனத் தவறாக நினைத்து நாக்கை வீணாய் பழுது படுத்திக் கொள்வர். நான் அவ்விதம் செய்து கொண்ட ஒரு சாதுவை சந்தித்ததுண்டு; மிக மிக வருந்தியதும் உண்டு. இப்படி சிலர் செய்து கொள்வதற்கு ஏதாவது ஆதாரமுண்டாவெனப் பல நூல்களில் ஆராய்ந்தேன். கடைசியில் திருமூலர் சொன்ன கீழ்க்கண்ட செய்யுளுக்கு பொருள் விளங்காமல் தாங்கள் செய்வது சரியென்று நினைக்கிறார்கள்போலும்.

“நாவின் நுனியை நடுவே சிவிறிடிற்

சீவனும் அங்கே சிவனும் உறைவிடம்

முவரு முப்பத்து முவருந் தோன்றுவர்

சாவதும் இல்லை சதகோடி யூணே

இதற்குப் பொருள் குருமுகமாய் அறிதல் வேண்டும்.

‘பாரப்பா நாக்கையுந் தான்அண்ணாக் கேத்திப்

பார்தனிலே பார்த்தவ வர்க்கு பவிதமில்லை

ஆரப்பா கண்வெடித்து தேகம் போகும்

அடயோக மென்பார்க ளாகாதப்பா’

என்று காகபுசண்டர் சொல்வதையங் கவனிக்கற்பாலது.

இந்திரியங்களை நம் முயற்சியினால் அடக்க முடியுமா? என்பது மற்றொரு கேள்வி, அது முடியாததாம் என்றே பெரியோரும் கூறுவர். அருளை நாடி நிற்பதே அதற்குத் தக்க வழியாகும்.

காகமானது கோடிகூடி நின்றலுமொரு

கல்லின்முன் எதிர் நிற்குமோ?

கர்மானது கோடிமுன்னே செய்தாலும் நின்

கருணைப்ரவாக அருளைத்

தாகமாய் நாடினரைப் பாதிக்க வல்லவோ?

தமியனேற்கு அருட்டாகமோ (அருள்தாகமோ)

சற்றும் இல்லை... ..

என்னும் தாயுமானவர் மெய்ப்மொழியைக் கருத்தில் அமையச் செய்ய வேண்டும், அவனுடைய கருணைப் பிரவாகத்தை எதிர்நோக்கியிருப்பதே நல்வழியாகும், இந்தக் கருணையை உண்மையுடன் எதிர்நோக்கி இருப்பவரிடமிருந்து முன் சொன்ன 14 சித்த விருத்திகளும் ஒவ்வொன்றாய் உதிர்ந்துவிடும். ஆனால் நாமோ சாதாரணமாய் செய்யும் சாதனையையே பெருத்த சாதனை என்று திருப்தியடைந்து பெருநிலை பிடித்தொழுகாது வழவுகிறோம்.

பிராணாயாமம்

பிராணாயாமம் செய்வது முக்திக்குச் சாதகமெனச் சிலர் நினைக்கின்றனர். சுவாசத்தை வலம், இடம் இழுக்கின்றனர். பிறகு அதை அடைந்து கும்பகம் செய்கின்றனர். மற்றும் சிலர் ஆசனப் பயிற்சி செய்வதே யோகப்பயிற்சியில் ஒன்றாகுமென

நினைக்கின்றனர். இந்தப் பழக்கங்களினால் பிராணனே மலைக்கேறிவிடும் என்றும், பராபரத்தை அடையும் மார்க்கங்களில் இவை போன்ற சாதனங்களுக்கு இடமில்லை என்றும் சித்தர்கள் சொல்லலாயினர்.

சாதாரணமாய் மனிதர்களுக்கு 21,600 சுவாசங்கள் நடக்கும் என்றும் அக் கணக்கின்படி நடந்தால் மனிதன் 120 வருஷங்கள் சீவித்துதிருப்பானென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் மனிதர்கள் 21,600 சுவாசங்களுக்குமேல் விடுகிறார்கள். அந்த சுவாசம் 12 அங்குலங்கள் வெளியே போகிறதென்றும் 8 அங்குலங்கள் தான் உள்ளே செல்கிறதென்றும், 4 அங்குலம் வீணாகி விடுவதால் ஆயுள் குறைந்து விடுகிறதென்றும் சொல்வர். இதுவல்லாமல் நடக்கும்போது 24 அங்குலமும். ஓடும்போது 42 அங்குலமும், பெண் போகம் செய்யும் போது. தூங்கும்போதும் 50-60 அங்குலமும் போகும். சாப்பிடும்போதும் வாந்தியாகும்போதும் 18 அங்குலங்கள் போகிற தென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதனால் ஆயுள் இந்த 120 வயதுக்கும் குறைவு நேரிடுகின்றது.

இந்த சுவாசங்களைப் பலாத்காரமாய் அடைப்பதும் குறைப்பதும் கூடாதென்பதாம். ஒன்றில் இழுத்து மற்றொன்றில் விடுவதென்பது வஞ்சகமென்று திருமூலர் சொல்கிறார் (முன்றாம் தந்திரம்-568 செய்யுள் பார்க்க) மனிதனுக்கு இந்த மார்க்கத்தில் சுயபுத்தி போதாது.. வாசியோகமெனப் பலர் கீழும் மேலும் மூச்சை இழுத்து இழுத்து இறந்துபோவர். ஆகையால் அனுபவமுதிர்ந்த யோகிகளின் அறிவுரையை நாடவேண்டும். அவர்கள் கற்பிக்கும் சிவயோகம் செய்யுங்கால் இந்தக் கலைகளாகிய சுவாசங்கள் தானாகவே ஒருமுகப்பட்டு படிப்படியாக வீணாகும் சுவாசங்கள் குறைந்து போகும். அப்படிக் குறையும் சுவாசங்களினால் ஏற்படும் பலனைக் கீழ்க்கண்டவாறு சொல்லப்படுகிறது.

இந்த 12 அங்குலங்களுக்குள் ஓர் அங்குலம் குறைந்தால் இவ்வுலகத் திசையில் நின்று சுவாதீனப் படுவான். இரண்டங்குலம் குறைந்தால் மனம் ஆனந்தமடைந்து ஞான செல்வமுண்டாகும். மூன்று அங்குலம் குறைந்தால் விவேகியாவான். 4, 5 அங்குலங்கள் குறைந்தால் தூரதேசத்தில் நடக்கும் நடவடிக்கையைச் சொல்லும் சக்தி வானாவான். 6 அங்குலம் குறைந்தால் ஆகாயத்திலுள்ள சர்வமும் கண்டுணர்வான். 7 அங்குலம் குறைந்தால் சரீர காயசித்தி பெறுவான். 8 அங்குலம் குறைந்தால் அணிமாசித்தி அடைவான்.

9 அங்குலம் குறைந்தால் நவகண்டங்களில் சஞ்சரிக்கும் வல்லமை பெறுவான். 10 அங்குலம் குறைந்தால் ஒரு தேகத்தை விட்டு மற்றொரு தேகத்தில் (கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல்) பிரவேசிக்கும் சக்தியுடையவனாவான். 11 அங்குலம் குறைந்தால் தனது ஆன்மாவைக் கண்டு வசனிப்பான். 12 அங்குலம் குறைந்தால் சுவாசமானது உதித்த இடத்திலே சுழன்று கொண்டிருப்பதானால் அந்த பரமயோகி நெடுங்காலம் அன்னபானாதிகளை நீக்கி அவாவற்றிருப்பான்.

மேற்சொன்னவைகளுக்கு சிவயோக சாரத்தில் ஆதாரம் காண்க. திருமூலர் வாக்கும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏற்றி இறக்கி இருகாலும் பூரிக்குங்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வார்க்குக்
சுற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே

என்றதால் இந்த 12 அங்குலம் வீணாகாத வண்ணம் ஒருவன் தடுக்க அறிந்தால் அவன் கூற்றுவனை வென்றவனாவான் என்பதாம்.

நாசிக்க தோமுகம் பன்னிரண் டங்குலம்
நீ சித்தம் வைத்து நினையவும் வல்லையேல்
மாசித்த மாயோகம் வந்து தலைப்பெய்தும்
தேகத்துக் கென்றும் சிதைவில் லையாமே.

என்னும் திருமந்திரத்தையும் காண்க.

மற்றும் திருமூலர் இந்தக் காற்றைப் பிடிக்கும் உபாயம் அடயோகத்தால் அல்லவென்று விளக்கமாய்க் கூறியுள்ளார்.

‘எண்ணாயிரத்தாண்டு யோகம் இருக்கிலும்
கண்ணாரமுதனைக் கண்டறிவா ரில்லை’

என்பதையும் காண்க.

ஆகவே நாம் மெய்ப்பொருள் காட்டும் பெரியோர் வருகைக்குக் காத்திருந்து நல்வழிப் பின்பற்றுவதே தகுந்த வழி என அறிதல் வேண்டும்.

பஞ்சபூதம்:

நிலம், நீர், தீ, வளி, என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களையும் சித்தர்கள் தம் வயப்படுத்தியவர்கள் என்பதை அறியும் போது அந்தப் பஞ்சப்பூத சக்திகளுக்கு உரிய அதிதேவதைகளையும் உடம்பில் அவைகளின் பொருளாக விளங்கும் உறுப்புகளையும் ஐம்பூதங்களை இடுகுறியாக அழைக்கும் அட்சரங்களையும் அறிவது ஈண்டுப் பொருத்தமாகும்.

பிருதிவி - பிரம்மா - சரீரம் - நகாரம்

அப்பு - விஷ்ணு - வாய் - மகாரம்

வாயு - மகேசன் - மூக்கு - வகாரம்

ஆகாயம் - சதாசிவம் - காது - யகாரம்

தூல தேக பஞ்சீகரணமாவது,

பிருதிவி - அஸ்தி, மாமிசம், தோல், நரம்பு, உரோமம்

அப்பு - வாய்நீர், முத்திரம், வியர்வை, இரத்தம்,

சுக்கிலம்

அக்கினி - பசி, தாகம், நித்திரை, சோம்பல், சங்கமம்

வாயு - படுத்தல், நடத்தல், கிடத்தல், ஓடல்,

ஆகாயம் - இராகம், துவேஷம், பயம், லச்சை, மோகம்

தசதீட்சை:

இந்தப் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஞானியினுடைய தேகம் சித்தியடையும் காலத்தில் ஏற்படும் மாறுபாடுகளைத் தசதீட்சை என்று சொல்வர். இந்த தீட்சை முன் குறிப்பிட்ட அமுதமென்ற சிவநீரைப் பருகுவதால் உண்டாகக்கூடியது.

‘வானொன்றிப் போகும்டா பசிதான் தீரும்

தேனென்ற சட்டைகளும் கழன்று போகும்

தேவனுக்குத் தேவனாயிருக்கலாமே’

என்று காகபுசுண்டர் சொல்வதைக் கவனிக்கற்பாலது. இந்த தசதீட்சை முறையே கீழ்க்கண்டவாறு:

1. முதல் தீட்சையில் உரோம துவாரங்கள் வழியாகக் கெட்ட நீர்கள் வியர்வையாகக் கழியும்.

2. முத்தோஷமாகிய வாத, பித்த, சிலேத்தும தோஷங்கள் நீங்கும்.

3. பழைய கெட்ட உதிரங்கள் கசியும்.
4. பாம்பு தோலுரிப்பதுபோல் சரீரத்தில் தோல் உரியும்.
5. சட்டை கழன்று தேகம் சிவந்த நிறமாகும்.
6. சட்டை கழன்று, சுழிமுனை வாசல் திறந்து தூர திருஷ்டி தெரியும்.
7. சட்டை வெளுப்பாகக் கழன்று தேகம் தீபம் போல ஒளிவிடும்.
8. சடலத்தை உயரத்தூக்கும். லகிறியாகும். கூடு விட்டுக் கூடு பாயும்.

9. தேகம் சூரியப் பிரகாசமாய் விளங்கி அட்டமா சித்தியும் பெற்றுக் கைலாய தேகமாகும்.

10. தேகம் தீபம் போலப் பிரகாசிக்கும். தேகத்தை வெட்டக் கத்தியோடும், சொரூப சித்தியாம். அண்டத்தில் மௌனம், நரை, திரை, மூப்பு, பிணி, மரணம் கிடையாது.

இந்த தேகத்தை ஐந்து கட்டங்களாகத் தவயோகிகள் பிரித்துள்ளனர்.

1. இருள் தேகம், 2. மருள் தேகம், 3. சுத்த தேகம், 4. பிரணவதேகம், 5. ஞானதேகம் என்பதாம்.

1. இருள்தேகம் - தூல தேகத்தில் அபானத்தில் மலக்குற்றம், நாவில் நாடிக்குற்றம், கண்டத்தில் கபக்குற்றம், மேல் மூலத்தில் திரைக்குற்றம், மனதில் ஆணவமலம் பொருந்தி நானென்னும் அஞ்ஞானக் குற்றம் உடையது.

2. மருள்தேகம் - இது மாயா சம்பந்தமாய்த் தனக்கு வருவது தெரியாமல் அகங்காரங்கொள்வது.

3. சுத்ததேகம் - கருவி கரணாதிகள் இறந்து அறிவு அருள் வடிவாய்ப் பார்வைக்குத் தேகம் தோன்றும்.

4. பிரணவதேகம் - தேகம் தோற்றத்திற்குப் புலப்படாது. நிழல் சாயையும் கிடையாது.

5. ஞானதேகம் - கண்ணிற்குத் தோன்றாது. அறிவிற்குப் புலப்படும்.

மந்திரங்கள்:

இருள் தேகத்திலிருந்து ஞான தேகத்தை அடைவதற்குப் பலவிதமான மார்க்கங்களைச் சித்தர்கள் சொல்லவில்லை. உலக ரீதியில் மக்கள் ஆண்டவனை அடைவதற்குப் பற்பல வழிகள் உண்டென்றும், பல நதிகள் எல்லாம் ஒரே கடலில் போய் எப்படிக்கலந்துவிடுகின்றனவோ, அது போல் எல்லா மார்க்கங்களும் ஆண்டவனை அடையும் மார்க்கமே தான் என்று சொல்வதைச் சித்தர்கள் முழுமையும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் சில குறிப்பிட்ட மந்திரங்களை வகுத்துக் கொண்டுள்ளனர். உதாரணமாக, 'ஓம் நமசிவாய, ஓம் சரவணபவ, ஓம் முருகா, என்று சில மந்திரங்களைச் சைவர்களும், 'ஓம் நமோ நாராயணாய, ஓம் நமோ வாசுதேவாய, ஓம் கோவிந்தாய நம, என்று சில மந்திரங்களை வைணவர்களும் ஒதுகின்றனர். மந்திரங்ளை உச்சாடனம் செய்வதால் பராபரத்தை அடையலாம் என்று சமயப் பெருமக்களில் சிலர் கருதுகின்றனர். மந்திரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனை மந்திரங்களால் வந்திப்பதென்பது அசம்பாவிதமல்லவா? அவன் மந்திரமாகவும், மருந்தாகவும் இருக்கின்றான். அவன் எல்லா மதமாகவும் இருக்கின்றான். ஆனால் மந்திரங்களால் கடவுளை அறிவதென்பது சாத்தியமானதன்று. மந்திரம் அடியுமல்ல, நடுவுமல்ல, முடிவுமல்ல என்பது சித்தர்கள் கூற்று.

சைவ சித்தாந்தத்திற்கே எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் நூல்களில் ஒன்று திருமூலர் திருமந்திரம். இத் திருமந்திரத்தில் 'மந்திரம்' என்னும் அதிகாரத்தின் கீழ் திருமூலர் ஒரு செய்யுளும் மந்திரத்தைப் பற்றி இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை. மந்திரமாவது யாது? அதையெப்படி பயன்படுத்த வேண்டும்? மந்திரங்கள் செபிப்பத்தால் என்ன பயனைப் பெறமுடியுமென்னும் கேள்விகள் யாருக்கும் உண்டாகக் கூடியதவல்லவா? அப்படியிருக்க திருமூலர் ஏன்

இவைகளைப் பற்றித் தன் நூலில் குறிப்பிடவில்லை யென்னும் சிந்தனையை யெழுப்பக் கூடியதாயுள்ளது. அவர் நூலுக்கு திருமந்திரமென்று பெயரிட்டது யார்? அவரே அப் பெயரிட்டிருப்பின் மந்திரங்களைப்பற்றி ஒரு குறிப்புமில்லாததற்குக் காரணமென்னவென்பதை எல்லோரும் சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு விஷயமாயுள்ளது.

உதாரணமாக ஓம் நமசிவாய என்னும் மந்திரத்தின உட்பொருள் என்ன என்பதைப் பெரியோர்கள் அறிவித்தபடி கீழே குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஓம் நமசிவாய என்னும் அட்சரங்கள். ஓர் இடுகுறிப் பெயராயும் ஓம் தத்துவத்தைக் குறிப்பதாகவும் புலப்படுகிறது.

பஞ்சபூதங்கள்:

சரீரம்	நகாரம்	ந
வாய்	மகாரம்	ம
கண்கள்	சிகாரம்	சி
மூக்கு	வகாரம்	வ
காதுகள்	யகாரம்	ய

“ஓம்” (பிரணவம்) இருக்கமிடம் உச்சி என்பதாம்.

பஞ்சபூத சக்திகளையே நகாரம், மகாரம், சிகாரம், வகாரம், யகாரம் என்றும், பிரணவத்தை ஓங்காரமென்றும் குறிப்புக்காக அழைக்கலாயினர்.

தாயுமானவர், பட்டினத்தார், திருவள்ளுவர், சிவவாக்கியர், அகத்தியர் முதலிய பெரியோர்களெல்லாம் பராபரம் மந்திரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதென்றும், மந்திரங்களாலும் தந்திரங்களாலும் ஆண்டவனைத் தன் வயப்படுத்த முடியாதென்றும் பறை சாற்றியுள்ளனர். மந்திரங்களையே தெய்வ வழிபாடாகப் பழகி வந்த நாம் மந்திரங்களினால் பராபரத்தை அடைய முடியாதென்று சொல்லும்போது புரட்சிகரமாகத் தோன்றக்கூடும். அது சிலருக்கு மனக்கசப்பைத் தருவதும் இயல்பு. ஆயினும், சித்தர்கள் ஆகிய தபோதனர்களின் கருத்தை நாம் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது கடமையாகும். அலையும் மனதை ஒரு முகப்படுத்துவதற்கு

மந்திரங்கள் ஒரு சாதனமேயாம் மந்திரங்களால் மரத்திலிருந்து மாங்காய் விழும்படி செய்யலாம். உடலில் ஏறிய விஷத்தை இறக்கலாம். கரடி, வெம்புலி வாயையும் கட்டலாம். தேவர்களை வசியப்படுத்தலாம். சக்கரங்களை வைத்துக் கொண்டு உச்சாடனம் செய்து பிறருக்குத் தீங்கும் செய்யலாம். ஆனால் அதனை மாத்திரம் கொண்டு அறிவை அறிவது அசாத்தியம் என்பது தபோதனர்களுடைய கருத்து.

இந்தப் பஞ்சபூத சக்திகள் அன்றி, அறிவு என்னும் சிவனை அடைதல் அறிது. “ஆதியாய் நின்று அறிவு முதலெழுத்து ஓதிய நூலின் பயன்” என்ற ஓளவைத் திருக்குறளால் நூல்களை ஓதிய பயன் ஆதியான அறிவை அடைவது தான் என்பது புலப்படும். “கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல், வாலறிவன் நற்றாள் தொழா அர் எனின்” என்பார் திருவள்ளுவரும். நினைத்த போது தோன்றியும் நினையாதபோது தோன்றாமலும் இறைவன் இருக்கப்பெறும் நிலை, மேலான ஞான நிலையன்று. அது பாவனை நிலை. அந்நிலைக்கு அப்பாற்பட்டவர் கடவுள் என்றறிக, என்று 14 சைவ சாத்திரங்களில் ஒன்றான திருவந்தியாரில் சொல்லப்படுகிறது. அந்த அறிவிற்கு ஆதாரம் பஞ்சபூத சக்திகள். “நமசிவாய” என்பதின் தத்துவத்தை புரிந்துகொள்ள இயலாதவர்கள் இருளாகிய மாயா மலத்தை நீக்குபவரென்று சொல்லும் குருவை பணிந்து அவரால் அருள் பெறுவதுதான் வழி. வாசா ஞானத்தைப் பேசும் குருமார்களை அண்டுதல் கூடாது. அபரவித்தை என்னும் ஸ்திரீகளோடு செய்யும் வாம வித்தையைப் பயிலும் குருமார்களுக்கும் பரவித்தை என்னும் ஆத்ம வித்தையைப் பயிலும் குருமார்களுக்கும் பேதம் அறிந்து, ஆத்ம வித்தையைப் பயின்ற ஆசாரி யனை (ஆ-சிவம், சாரியன் - சார்ந்திருப்பவன்) அண்டிப் பிழைத்தலே இருளைப் போக்கிக் கொள்ளும் வழி. இப்படிப்பட்ட ஆசாரியர் முலை முடுக்குகளில் யாரும் அறியாமல் பித்தர்களைப்போல் நடமாடிக் கொண்டிருப்பர். செயலற்ற பிணம்போலுமிருப்பர் என்றும் முன்னர் கூறியுள்ளோம்.

தபோதனர்கள் மந்திரங்களின் சக்திகள் எந்த அளவுக்கு பயன் படுமென்பதை கூறியுள்ளனர். அதைக் கீழே சில செய்யுட்களைக் கொண்டு விளக்கற்பாலது.

மந்திரத்தை உன்னி மயங்கித் தடுமாறி

விந்துருகி நாதமாம் மேல் ஒளியைக் காணாமல்

அந்தரத்தே கோல் எறிந்த

அந்தகன் போல் ஆனேனே

என்கிறார் பட்டினத்தார்.

வேதாந்த வேதமெல்லாம் விட்டொழித்தே

நிட்டையில் ஏகாந்தமாக இருப்பதினி எக்காலம்

என்கிறார் பத்திரகிரியார்.

இவர்கள் சொல்வதிலிருந்து மந்திரங்களும், வெறும் சுவடிகளும் பராபரத்தை அடையும் மார்க்கத்தைக் காட்டக்கூடியன அல்ல என்பது புலனாகிறது. வேதங்கள், சாத்திரங்கள் எல்லாம் கடவுள் ஒருவர் உண்டென்பதை நிச்சயப்படுத்த வந்தன. ஆனால் அவைகளே கடவுளைக் காட்ட வல்லமையற்றதென்பதை அறிதல் வேண்டும். இதையே சிவவாக்கியர்,

சாம நாலு வேதமும் சகல சாத்திரங்களும்

நேமமாக ஒதினும் சிவனை நீர் அறிகின்

என்றார்.

மற்றும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைப் பற்றி அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதையும் நாம் ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கது.

அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும்

என் றுரைக்கும் அன்பர்கள்

அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும்

அல்ல காணும் அப்பொருள்

ஆகவே, அஞ்செழுத்தும் மூன்றெழுத்தும் அப்பொருல்ல என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டியுள்ளார். மற்றும் அவர்.

மந்திரங்கள் கற்றுநீர் மதங்குகின்ற மாந்யரே

மந்திரங்கள் கற்றநீர் மரிந்தபோது சொல்வீரோ

மந்திரங்கள் உம்முளே மதித்தநீரும் உம்முளே

மந்திரங்கள் ஆவது மனதின் ஐந்து எழுத்துமே

என்று சொல்கிறார்.

இந்த பஞ்சாட்சரமென்ன வென்பதை திருமூலர்

சொல்லுகின்றார்.

“பார்ப்பா னகத்திற் பாற்பசு வைந்துண்டு
மேய்ப்பா ருமின்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரு முண்டாய் வெறியு மடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுவைந்தும் பாலச் சொரியுமே”

இவ்விடங்களில் பசு ஐந்து என்பது பஞ்சபூத சக்தி களால் இயங்கும் பஞ்சஞான இந்திரிங்களேயாகும், என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

அட்சரங்களை, ஏகாட்சரம், பஞ்சாட்சரம், சடாட்சரம், அஷ்டாட்சரம், எனச் சொல்வர். பஞ்சாட்சரத்தையே பகிர்ந்து 51 அட்சரங்களென்பர், இந்த அட்சரங்களெல்லாம் மனத்தோடு நின்றுவிடும், அட்சரமென்பது ஒன்றுதான், அதுதான் சரம், சரத்தைப் பார்ப்போன் பரம் பார்க்கக் கூடும் என்பதே. சரமெனபது இந்ந இடத்தில் மூச்சையிழுக்கும் பழக்கமன்று. அறிவு விளங்குமிடமேயாம். தன்னைப் பார்ப்பானே தலைவனைப் பார்ப்பான்.

சிவானந்த போதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள செய்யுளும் இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது.

‘வகையான வாசியது மனமும் கண்ணு- மயங்காதே

சிவாயமென்று புலம்பிடாதே- பகையாதே

அட்சரங்கள்

அன்பத்தொன்றும்-புரிபாஷையாயுரைத்த

நாமபேதம்

திகையாதே நாமமென்று பஞ்சரங்களென்றும்

செபியாதே அறிவு கெட்ட மானிடரைப் போல்

நகையாதே மானிடரை பல சாதியென்று

நம்பாதே நல்விழியின் காலைப்பாரே - என்றார்.

தாயுமானவர் இம் மந்திரத்தை எவ்வாறு மதிப்பிடுகிறார் என்பதையும் நோக்கவேண்டும்.

மந்திரத்தை யுள்ளிமயங்கா தெனக்கினியோார்

தந்திரத்தை வைக்கத் தகாதோ? பராபரமே.

- என்கிறார்

வேதாந்திகளால் கொண்டாடப் பெறாத மந்திரத்தை நினைந்து மயங்காமல் இனியொரு உபாயத்தைக் கற்பிக் கத் தகாதோயென்றார்.

‘மந்திரத்திலாசை மறக்கேனே யென்குதே

சந்திரத்திலாசை மறக்கேனேயென்குதே’

என்கிறார் பட்டினத்தார்.

மற்றும் பரத்தை நிச்சயிக்க காவியங்கள், புராணங்கள் இதிகாசங்கள், வேதங்கள் என்பன கணக்கற்று மலிந்து கிடக்கின்றன. பரத்தின் வாசனையை அறியாத சில புலவர்கள் அவைகளுக்கு மனம்போன போக்கிலெல்லாம் விருத்தியுரைகள் எழுதிக் குருடன் குருடனுக்கு வழி காட்டியதுபோல் மக்களைப் பிரமையிலேயே ஆழ்த்தி வைத்துள்ளனர். தாயுமானவர் வெகு அழகாக அதை,

சின்னஞ் சிறியோர்கள் செய்த மணற்

சோற்றையொக்கும்

மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம்

பராபரமே

என்றார், ‘கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையென கொண்டாடும் கண்முடிப் பழக்கம்’ என்றும் வள்ளலார் கண்டிக்கக் காணலாம்.

மந்திரத்தை ஓதும்போது மனம் ஒரு நிலையில் நிற்காமல் போய்விடும் என்றும் சித்தர்கள் சொல்கின்றனர்.

‘முத்தியடா மந்திரதை நினைக்கும் போது

மோசமடா மனந்தானும் ரெண்டாய்ப் போகும்

என்கிறார் காசபுசுண்டர்.

உலக நலத்திற்காக சமைந்துள்ள சாத்திர ஞான நெறிகள் மிகவும் சிறிய குழந்தைகள் சமைத்த (உண்ணுவதற்கு உபயோகப்படாத) மணற் சோற்றை யொத்துப் பயனற்றவையாகும். அதாவது பரஞானத்தை அடையாமல் கால முழுவதும் அபரஞானத்திலேயே முழுகி கிடத்தல் கூடாதென்றும், அனுபவம் அடையத்தபோதனர்கள் அருளும் வேண்டும்.

நூல்வகை தபோதனர்கள்

அப்படிப்பட்ட தபோதனர்கள் நான்கு வகையினராகக் கூறப்படுவர். அவர்கள் பிரம்மவித்து, பிரம்மவிதூர், பிரம்மவிதூர்யான், பிரம்ம விதூரிஷ்டி எனப்படுவர், அவருள் பிரம்மவித்து, எனப்படுவர் தன்னைப் போல் மற்றவரை எதிர்பாரார். வாழ்வதோ சாதாரண மனிதனைப் போல். ஆனால் இலட்சியமோ மோனத்தில் இருக்கும்.

பிரம்ம விதூர்யான் எனப்படுபவர் தானாக எதையும் கேட்பதுமில்லை. தானாக உண்பதுமில்லை. யாராவது உணவை வாயில் ஊட்டினல்தான் உண்பது அவர் வழக்கம். அலை ஓய்ந்த கடல்போல் எப்போதும் சிவயோக நிலையியே இருப்பவர்.

பிரம்மவிதூரிஷ்டி எனப்படுபவர் உணவை வாயில் ஊட்டினலும் இறங்குவதில்லை. ஆனால் குண்டலி சக்தியால் எப்போதும் அமுதத்தை உண்டவண்ணம் இருப்பார். இந்த அமுதம் இருப்பிடமே பிள்ளையார் சுழி, இந்தச் சுழியை அறிந்தவர்கள் எப்படி இருப்பார் என்பதைப்பற்றி மாணிக்கவாசகர் அருளியதாகச் சொல்லும் ஞானத் தாழிசையில் கீழ்க்கண்டபடி உள்ளது.

சுழியாகியமுனை கண்டபின்

உற்றருற வற்றாய்

சூதும்பல பொய் பேசிய

தொழிலும் பிறர்க்கிட்டாய்

வழியாகிய துறைகண்ட பின்

அனுட்டானமு மற்றாய்

வழங்கும்பல நூல்கற்றிடு

நினைவும் பிறர்க்கிட்டாய்

வழியாகிய மலர் கண்டபின்

உயரர்ச்சனை யற்றாய்

அழியாப்பதி குடியேறினை

அச்சம் பல வற்றாய்

யாரொப்பவர் நிலையுற்றவர்

அலைவற்றிரு மனமே

என்பதை கவனிக்கத் தக்கது.

சித்தர்கள் அருளிச் செய்துள்ள அனுபவஞானப் பெருநூல்களுக்குப் புலவர்கள் பலர் சுழியை விட்டுத்தடம் புரண்டு பலப்பல விதமான பதவுரைகளையும், பொழிப்புரைகளையும் ஆக்கலாயினர். தங்கள் கற்ற இலக்கிய இலக்கண நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு மட்டும் அவ்வித பெருநூல்களுக்கு விரிவுரைகள் எழுத முற்படுவது பொருத்தமாகாது. ஆகவே நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன? „செல்வங்கள் இரண்டும், ஞானச் செல்வம். உலகச்செல்வம். இதுவன்றி மற்றொன்று உள்ளது. அதுவே தரித்திரம். அது ஞானிகளுக்கு இன்றியமையாது. உலக வாழ்விற்கு அது முட்டுக்கட்டையாகும். ஞானச்செல்வமென்பது பகிர் முகத்தில் தேடிச் சம்பாதிக்காமல் சரீரத்திலேயே தேடிக் கண்டுபிடித்து அந்தச் செல்வத்தை அனுபவிப்பதாகும். உலகச் செல்வமென்பது அன்னியரிடத்திலிருக்கும் தாரம், தனம், மாடு, வீடு, பூமி ஆகிய இவைளைத் தந்திரமாகப் பிடுங்கி அனுபவிப்பதேயாகும்.

நாம் அடைய வேண்டியதென்ன வென்பதை திருமூலர் திருமொழியை இங்கு குறிப்பிடுவோம்

வேதாந்தம் சித்தாந்தம் என்னும் இரண்டுக்கும்

போதாந்த மான புரந்தரன் வாழ்வென்று

நாதாந்த மான ஞானங்கை கூடாதேல்

சேதாந்த மான செனனம் ஒழியாதே

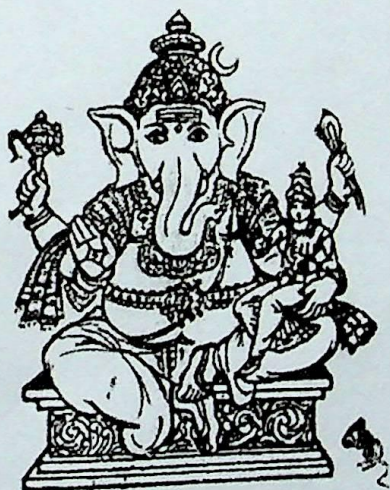
திருமந்திரம்.

நாதாந்தமான ஞானத்தை (உண்மை முத்திநெறியை) ஒங்காரத்தின் உட்பொருளை, தத்துவமசி வாக்கியப் பொருளை (தத்-அது; துவம் - நீ; அசி - ஆனாய்) உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் காட்டவல்லவர் யாரென்பதை ஓளவையார் கீழ்க்கண்டபடி கூறியதும் அறிக.

“நெறிபட்ட சற்குரு நேர்வழி காட்டில்

பிரிவற் றிருக்கும் சிவம்”

*** சித்தர் நெறி ஓங்குக ***

சக்தி கணபதி

① 12/10
80/48
12/48
5/48
5/48

வைத்தியரத்தினம் வி.பலராமய்யா
அவர்களின் பிற நூல்கள்

1. உங்கள் வீட்டில் சித்தர் மருந்து

2. சித்தர் கை கண்ட மருந்து

3. கடவுளும், மோட்சமும்

4. அமுதகலசம்

5. உயிர் நீட்டும் மூலிகைகள்

ELLC
Gopalapuram

001-T00139